

MEMORII DIN VACANȚA ÎN GRECIA

ZIUA 1, ZAKKHOTOS 17.07.2021

M-AM TREZIT LA ORA 9:00 ȘI AM RECAT LA PLAJĂ, AM
STAT LA PLAJĂ PANA LA ORA 12:00 ȘI M-AM AȚORS ÎN
CAMERĂ. A FUS DĂRĂCUL PENTRU A PLECA ACASA ÎN
ROMANIA. A FOST UN ACCIDENT DE TRAFIC ȘI M-AM
LA AȘA ÎNTR-UN MOMENT M-AM GĂSIT ÎNTR-UN
ULTRALIGHT LA AEROPORT. AM POART UN SILENȚIU ȘI
BUS SPRE POARTA DE AMBARCARE. AM AJUNS LA CONTROL
DE FRONTIERĂ. A FOST UN CONTROL ȘI UN CONTROL. POLITISTUL
DE FRONTIERĂ M-A ÎNTRERUT ȘI M-A ÎNTRERUT. A FOST O
PROBLEMA CU PASAPORTUL MEU. AM ÎNTRERUT. ACOLO
LI-AȘTIT PANA A VENIT UN ALT OFICER CARE MI-A SPUS
CA TREBUIE SĂ MĂ DĂREZ PASAPORTUL MEU
ESTE «ΔΙΑΚΟΠΕΣ»
AM FOST DUS ÎN O CELULĂ MIZERABILĂ. AM FOST ÎN
DUPĂ ACEASTA ORĂ, AM PERMIS SĂ MĂ DĂREZ PASAPORTUL
MIZERABILĂ. AM FOST ÎN ZAKKHOTOS UNDE
AM AȘTEPTAT ÎN O CELULĂ MIZERABILĂ. AM FOST ÎN
PT A FI ÎNFORMAT DE CE SUNT. AM FOST ÎN O CELULĂ
AM CĂRUT UN TRANSLATOR, UN AVOCAT ȘI SA FIE ÎNFORMAT
AMBAZADA DEFECTIVĂ. AM FOST ÎN O CELULĂ MIZERABILĂ
DUPĂ CELE 6 ORE SAU MAI MULTE SAU MAI PUTIN
UNUL DIN POLITISTI M-A ÎNTRERUT. AM FOST ÎN
LA ENGLEZĂ CARE CONTINEA 4 PĂGE CU NIMIC ȘI NUMERO
MEU SCRIS ÎN MAI MULTE FELURI. LA O DISTANȚĂ DE 200
MI-A FOST ÎNTRERUT O HĂRTIE ÎN LA ROMÂNĂ PRIM
CARE ERAM ÎN FORMAT CA SONT RETINUT PT. 24 H ȘI AM
FOST DUS ÎN O CELULĂ MIZERABILĂ, FĂRĂ CĂPĂȘURI,
PĂRTE ȘI FĂRĂ TOILETA.
TIMA DE 24 H NU AM PRIMIT APA, MÂNCĂRE SAU ACCES LA
TOILETA.

Ημέρα 1η : Σάββατο 17.07.2021

Ξύπνησα στις εννέα και πήγα στην παραλία. Έμεινα εκεί μέχρι τις 12:30. Επέστρεψα στο ξενοδοχείο για να μαζέψω τα πράγματα και να επιστρέψω στη Ρουμανία.

Στη μία η ώρα έφυγα για το αεροδρόμιο για να αφήσω το αυτοκίνητο που είχα νοικιάσει μια εβδομάδα πριν. Έφτασα στο αεροδρόμιο, παρέδωσα το αυτοκίνητο και πήγα στην πύλη επιβίβασης. Έφτασα στον έλεγχο και έδωσα το διαβατήριό μου στον ελεγκτή. Μου είπε να περιμένω μια στιγμή γιατί φαινόταν ότι υπήρχε πρόβλημα με το διαβατήριό μου. Περίμενα εκεί μέχρι να έρθει ένας άλλος ελεγκτής ο οποίος μου είπε ότι **πρέπει να με συλλάβει** διότι υπάρχει **ένταλμα σύλληψης εις βάρος μου από την Ιντερπόλ**.

Όλο αυτό το διάστημα, ζήτησα διερμηνέα, δικηγόρο και να ενημερωθώ για την σύλληψη μου. Μετά από έξι ώρες **αναμονής χωρίς νερό ή φαγητό**, ένας από τους αστυνομικούς μου έδειξε ένα έγγραφο στα αγγλικά, το οποίο περιείχε τέσσερις φωτογραφίες μου και το όνομά μου γραμμένο σε διάφορες παραλλαγές. Δύο ώρες αργότερα, μου έδωσαν ένα χαρτί στα ρουμανικά, με το οποίο με ενημέρωναν απλά ότι κρατούμαι για 24 ώρες και **με πήγαν σε ένα βρώμικο κελί, χωρίς σεντόνια και τουαλέτα**. Για 24 ώρες κρατήθηκα χωρίς νερό, φαγητό ή πρόσβαση σε τουαλέτα.

Ημέρα 2^η : Κυριακή 18.07.2021

Είχα έρθει για διακοπές με την αρραβωνιαστικιά μου (με την οποία είμαι μαζί τα τελευταία 22 χρόνια) και τη μητέρα της.

Η αρραβωνιαστικιά μου προσέλαβε ένα δικηγόρο για να με βοηθήσει με τις απαραίτητες διατυπώσεις. Με επισκέφθηκε λοιπόν ένας δικηγόρος ο οποίος, χρησιμοποιώντας χειρονομίες ή άλλες πρωτόγονες μεθόδους επικοινωνίας, με έκανε να καταλάβω ότι την επόμενη μέρα θα οδηγηθώ ενώπιον Εισαγγελέα στην πόλη της Πάτρας ο οποίος θα πρότεινε την προσωρινή μου κράτηση. Γύρω στις 2 η ώρα, μεταφέρθηκα σε διαφορετικό κελί του αστυνομικού τμήματος της Ζακύνθου μαζί με έναν τύπο από την Αλβανία, ο οποίος, από ό, τι κατάλαβα, είχε τεθεί υπό κράτηση επειδή διέσχισε παράνομα τα σύνορα. Οι 24 ώρες κράτησης είχαν λήξει, αλλά ήμουν ακόμα στο κελί. Κάθισα σε ένα κρεβάτι χωρίς στρώμα, όπου περίμενα μέχρι την επόμενη μέρα για να οδηγηθώ στον Εισαγγελέα.

Ημέρα 3^η : Δευτέρα 19.07.2021

Με ξύπνησαν στις έξι το πρωί και μου είπαν ότι μπορώ να πάω στο μπάνιο και να ετοιμαστώ για να πάω στον Εισαγγελέα. Δύο αστυνομικοί **με έδεσαν με χειροπέδες** και μου είπαν να τους ακολουθήσω μέχρι το αυτοκίνητο. Έφυγα μαζί τους με προορισμό το γραφείο του Εισαγγελέα στην Πάτρα. Το ταξίδι διήρκεσε περίπου τρεις ώρες, από τις οποίες μία ώρα με το ferryboat.

Γύρω στις 10 η ώρα, φτάσαμε στον Εισαγγελέα στην Πάτρα, όπου περίμενα να φτάσει ο Εισαγγελέας. Κατά το μεσημέρι, ένας δικηγόρος, ονόματι Ανδρέας Ρέγκλης, που προσελήφθη από την αρραβωνιαστικιά μου έφτασε στην εισαγγελία. Μου είπε ότι περιμέναμε έναν **διερμηνέα** και τον κύριο Εισαγγελέα για να με ενημερώσει για την υπόθεση.

Περίπου μία ώρα αργότερα, μια κυρία που μιλούσε ρουμανικά ήρθε και μου μετέφρασε ό, τι ήταν γραμμένο στο ένταλμα σύλληψης που εκδόθηκε από την Ιντερπόλ. **Σοκαρίστηκα** από αυτό που περιείχε και ήμουν σίγουρος ότι **πρέπει να ήταν κάποιο λάθος**. Περίπου 30 λεπτά αργότερα, οδηγήθηκα ενώπιον του Εισαγγελέα, όπου είπα την αλήθεια, δηλαδή: η διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου μου είναι: "giulonline@live.com », με λένε **NITA Sergio Giuliani** και δεν γνωρίζω τίποτα για τις κατηγορίες που μου αποδίδονται.

Πέντε λεπτά αργότερα, η διερμηνέας μου είπε ότι **επρόκειτο να κρατηθώ για 45 ημέρες προκειμένου να εκδοθώ στις ΗΠΑ**. Έπαθα σοκ από την ευκολία της απόφασης κράτησης μου, αλλά συμμορφώθηκα με την απόφαση, καθώς ήταν σύμφωνη με τον νόμο, αλλά όχι ηθική. Με πήγαν στο αστυνομικό τμήμα στην Πάτρα και με έβαλαν **σε ένα**

δωμάτιο με έναν δολοφόνο για 30 λεπτά. Μετά από αυτό το διάστημα, μου έκαναν σήμα να πάω σε ένα αυτοκίνητο. Αυτό το αυτοκίνητο με πήγε **στις φυλακές της Πάτρας**.

Εκεί, άρχισαν να με ψάχνουν, μου πήραν το ρολόι και με πήγαν σε ένα δωμάτιο καραντίνας. Όταν έφτασα στο κελί, υπήρχε ένας άνδρας κρατούμενος. Μετά από περίπου 2 ώρες, προσήχθησαν άλλα 6 άτομα, από διάφορες χώρες. Τα περισσότερα από αυτά είχαν καταδικασθεί σε φυλάκιση πολλών ετών για διάφορα εγκλήματα. Επέλεξα ένα κρεβάτι **χωρίς σεντόνι ή μαξιλάρι** και κάθισα για να προσπαθήσω να κοιμηθώ. Έβαλα μερικά ρούχα στο κρεβάτι από την τσάντα που είχα μαζί μου, για να προσπαθήσω να δημιουργήσω μια ελάχιστη άνεση και να ξεκουραστώ. Πήγα στο μπάνιο στο δωμάτιο καραντίνας για να πλυθώ, αλλά ίσα που έριξα λίγο νερό πάνω μου και πήγα για ύπνο. Πρέπει να αναφέρω ότι **δεν μου είχαν δώσει καθόλου φαγητό έως εκείνη την ημέρα**.

Ημέρα 4^η : Τρίτη 20.07.2021

Στις 08:00, ήρθε ένας φύλακας στο δωμάτιο για να μετρήσει τους κρατούμενους και ξύπνησα από ύπνο μόλις δύο ωρών. **Επικοινωνήσα με νοήματα μαζί του** και κατάλαβα ότι έπρεπε να μείνω σε καραντίνα τις επόμενες 5 ημέρες. Γύρω στις 11:30, έφεραν φαγητό και, φυσικά, έφαγα τα πάντα! Περίπου 20 λεπτά αργότερα, πήγα στην τουαλέτα στο δωμάτιο και διαπίστωσα ότι **το αντίστοιχο WC δεν είχε λεκάνη**. Βγήκα από εκεί, γιατί δεν μπορούσα να καθίσω. Εκείνη τη στιγμή, μερικές νοσοκόμες ήρθαν στην πόρτα του κελιού και άρχισαν να δίνουν χάπια σε μερικούς από τους ανθρώπους που βρίσκονταν σε καραντίνα. Μια ώρα αργότερα, **οι κρατούμενοι που είχαν πάρει αυτά τα χάπια άρχισαν να λειτουργούν σαν «ζόμπι»**. Δεν μπορούσαν να σταθούν στα πόδια τους, το κεφάλι τους έπεφτε στα σκεύη του φαγητού και **μετά βίας μπορούσαν να κρατηθούν στο μπάνιο**. Στην αρχή, φοβόμουν για την ασφάλειά τους, αλλά ένας άλλος κρατούμενος μου έγνεψε και με έκανε να καταλάβω ότι ήταν φυσιολογικό και έπρεπε να ηρεμήσω.

Προσπάθησα να είμαι όσο πιο ήρεμος μπορούσα μέχρι περίπου στις 15:30, όταν ήρθε ένας φύλακας και με πήγε σε ένα δωμάτιο όπου με περίμενε ένας δικηγόρος, ο Ανδρέας, αυτός που με είχε βοηθήσει στην Εισαγγελία στην Πάτρα . Μου έφερε 2 τηλεκάρτες για να μπορέσω να καλέσω την αρραβωνιαστικιά μου. Μου έδωσε να καταλάβω ότι δεν

πρέπει να ανησυχώ, γιατί επρόκειτο να κάνει ό, τι είναι δυνατόν για να με βγω με εγγύηση και μου είτε να καλέσω την αρραβωνιαστικιά μου [με την οποία είχε μιλήσει στα αγγλικά] για να μου εξηγήσει αυτή [στα ρουμανικά] για το τι είχαν συνεννοηθεί .

Μετά από περίπου μία ώρα, με πήγαν πίσω στο δωμάτιο καραντίνας, ανάμεσα στα «ζόμπι». Έμεινα ήσυχος **βυθισμένος στις σκέψεις μου** έως ότου έφεραν το δείπνο. Έφαγα τα πάντα ξανά και κάθισα στο κρεβάτι με τα ρούχα μου από πάνω. Μετά από λίγο, ήρθε ξανά το καρότσι με τα χάπια, το οποίο ονόμαζαν «Φάρμακα». Μια γραμμή σχηματίστηκε στην πόρτα και **ο εφιάλτης με τα "ζόμπι" ξεκίνησε ξανά**, κάτι που κράτησε σχεδόν καθ' όλη τη διάρκεια της καραντίνας. Ήρθε το βράδυ και κάθισα ξανά στο κρεβάτι.

Περίπου στις 02:00, μερικοί κρατούμενοι **άρχισαν να ταρακουνάνε την πόρτα του κελιού και να φωνάζουν** να έρθει ο φύλακας και να τους δώσει περισσότερα χάπια.

Έρχεται, τους μιλάει και μετά φεύγει.

Οι δυσαρεστημένοι κρατούμενοι φώναξαν, τσακώθηκαν μεταξύ τους μέχρι το πρωί γύρω στις 06.00, όταν τελικά αποκοιμήθηκαν.

Γύρω στις 07:00, άρχισα να αισθάνομαι **πόνος στο στήθος** και ξάπλωσα. Γύρω στις 09:00, έπλυνα το πρόσωπό μου με λίγο κρύο νερό και ένιωσα λίγο καλύτερα.

Ακολούθησαν ξανά: φαγητό, ζόμπι, διχόνοια, χάπια κλπ.

Το βράδυ ήρθε και πήγα για ύπνο. Αποκοιμήθηκα περίπου στις 5:00 το πρωί, αφού οι άλλοι κοιμήθηκαν πρώτα.

Ημέρα 5^η : Τετάρτη 21.07.2021

Ήταν περίπου σαν την 4η μέρα.

Ημέρα 6^η : Πέμπτη 22.07.2021

Και άλλοι κρατούμενοι μπήκαν στο δωμάτιο και τώρα ήμασταν **20 άτομα μέσα σε χώρο 30 τετραγωνικών μέτρων.**

Ένωσα αδιαθεσία και **έπεσα στο έδαφος.**

Με βοήθησε ο φύλακας που κάλεσαν οι άλλοι για να φτάσω στο **ιατρείο**, όπου μου έδωσαν ένα ποτήρι νερό, έγινε ένα **ηλεκτροκαρδιογράφημα** και μετρήθηκε η αρτηριακή μου πίεση.

Όλα έγιναν πολύ γρήγορα, σε περίπου μία ώρα. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, ο δικηγόρος μου έφερε τον ιατρικό μου φάκελο

σχετικά με τα **καρδιακά μου προβλήματα**, που του είχε στείλει η αρραβωνιαστικιά μου, μεταφρασμένα στα ελληνικά μια μέρα πριν, γιατί της είχα πει ότι δεν ένιωθα τόσο καλά.

Η κυρία που με εξέτασε στο ιατρείο σκέφτηκε ότι **έπρεπε να μεταφερθώ σε νοσοκομείο**, πράγμα που συνέβη στην επόμενη ώρα.

Μόλις έφτασα στο νοσοκομείο, οι γιατροί από το νοσοκομείο της Πάτρας άρχισαν να κάνουν εξετάσεις και έκριναν ότι **έπρεπε να νοσηλευτώ**. Πήραν δείγματα αίματος και ούρων και υποβλήθηκα και σε άλλο ηλεκτροκαρδιογράφημα. Ο δικηγόρος μου ήρθε στο νοσοκομείο και έδωσε στους γιατρούς τον ιατρικό μου φάκελο.

Μία ώρα αργότερα, με πήγαν σε ένα δωμάτιο νοσοκομείου, **με έδεσαν στο κρεβάτι με χειροπέδες** και μου έβαλαν ενδοφλέβια παροχή.

Για τα επόμενα 24ωρα, η μόνη φορά που δεν ήμουν δεμένος στο κρεβάτι ήταν όταν πήγαινα στο μπάνιο. Έμεινα σε αυτό το κρεβάτι, χωρίς να έχω πλυθεί μέχρι και το Σάββατο, 24.07.2021, όταν μια νοσοκόμα μου έφερε μια πετσέτα και λίγο υγρό σαπούνι για να μπορέσω να κάνω ένα ντους.

Κατά τη διάρκεια της νοσηλείας, έλαβα τροφή και θεραπεία. Αφού έκανα ντους, ενημερώθηκα ότι θα με μετέφεραν πίσω στη φυλακή και έπρεπε να υποβληθώ σε θεραπεία. Δεν κατάλαβα τι ακριβώς χάπια έπρεπε να πάρω, αλλά είπαν ότι το προσωπικό της φυλακής θα μεριμνούσε για να πάρω τα φάρμακά μου.

Γύρω στις 16:00, έφτασα πίσω στην καραντίνα ανάμεσα στα «ζόμπι», αλλά ήμουν πολύ χαρούμενος που μετά από μια εβδομάδα **είχα επιτέλους μια πετσέτα και είχα καταφέρει να κάνω ένα ντους**, να πάω σε μια **αξιοπρεπή και καθαρή τουαλέτα** (αυτή στο νοσοκομείο).

Τηλεφώνησα στην αρραβωνιαστικιά μου για να της πω ότι αισθάνομαι καλύτερα και δεν πρέπει να ανησυχεί, γιατί δεν είχα μιλήσει μαζί της εδώ και μερικές μέρες. Δεν ήθελα να της πω για τις συνθήκες καραντίνας, όπου με περίμεναν 20 άτομα στο δωμάτιο, 15 από τα οποία ήταν «ζόμπι». Με πήρε ο ύπνος περίπου στις 02:00, αφού τελείωσε η «συναυλία των ζόμπι».

Ημέρα 9^η : Κυριακή 25.07.2021

Είναι Κυριακή. Προσπάθησα να ζητήσω χάπια από τον φύλακα γιατί δεν ένιωθα τόσο καλά, αλλά απ' ό,τι κατάλαβα, όλα είναι "κλειστά" τις Κυριακές και θα πρέπει να ρωτήσω ξανά τη

Δευτέρα. Έφαγα, είδα για άλλη μια φορά το "τσίρκο" που προκάλεσε το καρότσι "Φάρμακα" όλη την ημέρα. Ήμουν εντάξει με τη σκέψη ότι μου είχαν δοθεί κάποια χρήματα από την οικονομική διεύθυνση της φυλακής όταν επέστρεψα από το νοσοκομείο, και έτσι μπόρεσα να αγοράσω νερό, πίτα και χαρτί υγείας από το κυλικείο της φυλακής.

Πήρα τηλέφωνο την αρραβωνιαστικιά μου μερικές φορές για να της μιλήσω για τα προβλήματα με τα φάρμακα μου, να ρωτήσω για τα σκυλιά μας, τους φίλους μας ή άλλα πράγματα ώστε να αισθανθώ και λίγη χαρά.

Η μέρα ήταν πραγματικά μεγάλη, αλλά ήμουν τυχερός που βρήκα έναν Γερμανό πολίτη μεταξύ των κρατουμένων που δεν ήταν εθισμένος στα χάπια που έδινε η φυλακή στους άλλους, και ήταν τουρκικής καταγωγής. Εγώ μιλάω Τουρκικά, από όταν ήμουν παιδί, καθώς είχα εργαστεί για περίπου 4 χρόνια στην Κωνσταντινούπολη, σε μεροκάματο σε διάφορες δουλειές.

Ημέρα 10^η : Δευτέρα 26.07.2021

Ξύπνησα πεινασμένος, γιατί το τελευταίο γεύμα ήταν το προηγούμενο βράδυ στις 17:50. Παρήγγειλα μια πίτα από το κυλικείο που διέθετε τρόφιμα για όσους βρίσκονται σε καραντίνα. Μου την έφεραν περίπου στις 10:00. Έφαγα και 10 λεπτά αργότερα, με οδήγησαν να συναντηθώ με τον δικηγόρο μου για να του μιλήσω. Καταφέραμε να συνεννοηθούμε κάπως, του ζήτησα να εξετάσει το πρόβλημα της φαρμακευτικής αγωγής, αλλά η φυλακή αρνήθηκε να του δώσει πληροφορίες, γιατί έπρεπε πρώτα να τον εξουσιοδοτήσω σχετικά. **Με πήγαν πίσω στο κελί, όπου ακολούθησε άλλη μια μέρα στην κόλαση, μέχρι το βράδυ, όταν με πήρε ο ύπνος.**

Ημέρα 11^η : Τρίτη 27.07.2021

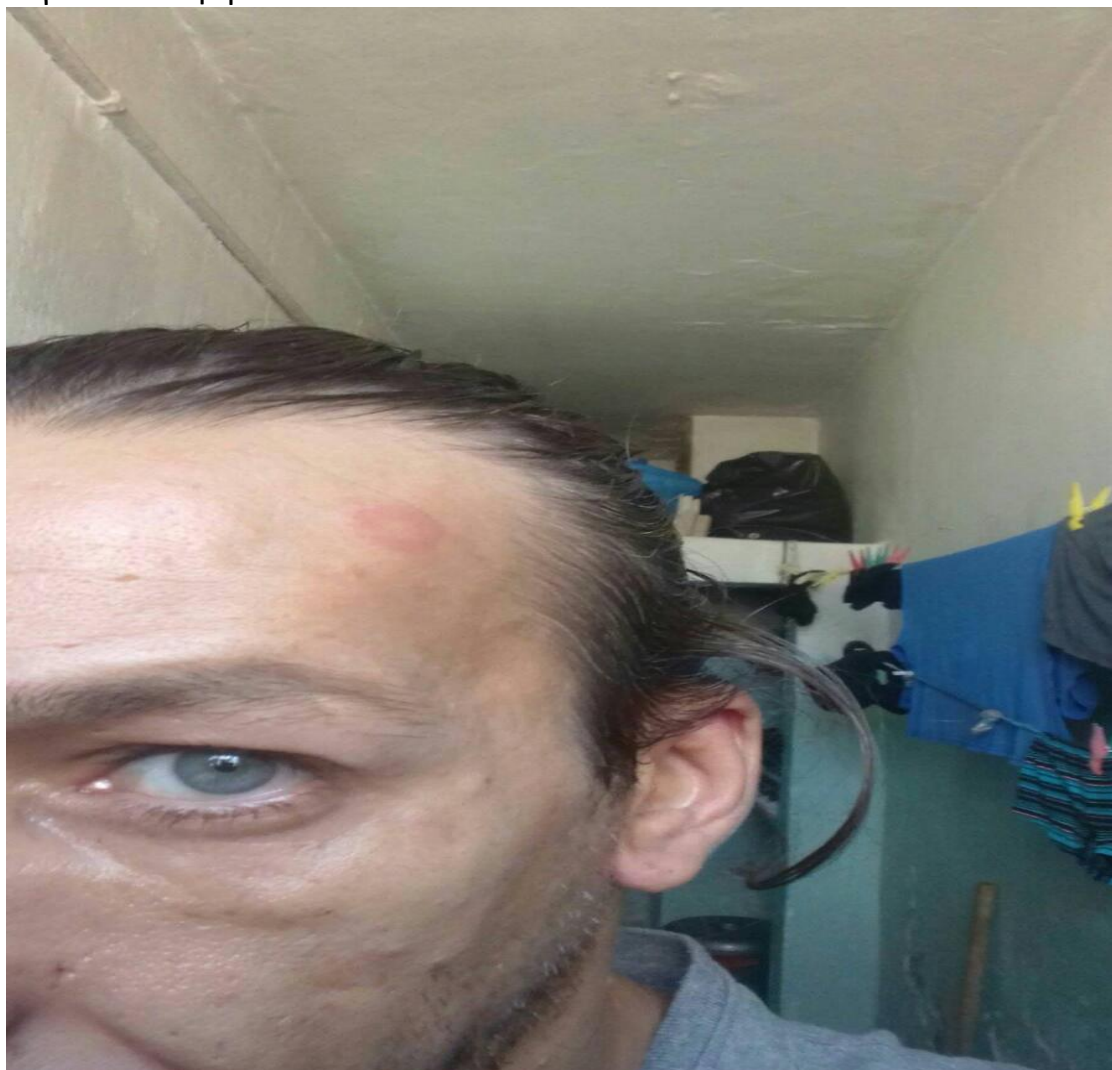
Ξύπνησα, έκανα ένα ντους, καθώς είχα μια πετσέτα τώρα και ο Γερμανός πολίτης με άφησε να δανειστώ λίγο από το αφρόλουτρό του. Παρατήρησα, ενώ έκανα ντους, ότι είχα **τσιμπήματα κουνουπιών** στα χέρια και τα πόδια μου, βγήκα από το ντους και ρώτησα τι ήταν αυτά τα σημάδια, και η απάντηση ήταν ότι ήταν **τσιμπήματα ψειρών.**

Φοβήθηκα, κάλεσα τον φύλακα και, από ό, τι κατάλαβα, είπε ότι ήταν φυσιολογικό. Ζήτησα να πάω σε γιατρό, αλλά μου είπε όχι, πρέπει να περιμένω. Πράγματι περιμένα και κάποια στιγμή, οι άνθρωποι με τα

"Φάρμακα" μου έφεραν μια συσκευασία χαπιών με το όνομα "Atorlip" και μου είπαν ότι πρέπει να παίρνω ένα χάπι την ημέρα. Περίπου 10 λεπτά αργότερα, έφεραν δύο ακόμη χάπια με το όνομα "Xozal" και είπαν ότι ήταν για ψείρες και πρέπει να πάρω ένα χάπι για 2 ημέρες.

Ημέρα 12^η : Τετάρτη 28.07.2021

Δεν θυμάμαι την συχνότητα, επειδή είχα πάρα πολύ άγχος, αλλά ξέρω ότι περίπου στις 16:00, μου έφεραν περισσότερα χάπια που ονομάζονταν "Carder" και μου είπαν να τα παίρνω μία φορά την ημέρα, κάθε βράδυ. Ακολούθησα τη θεραπεία, πήρα το δεύτερο χάπι του "Xozal", αλλά δεν υπήρξε αλλαγή, **είχα φαγούρα σε πολλά σημεία, όλο το δέρμα μου ήταν κόκκινο και αιμορραγούσα** σε ορισμένες περιοχές λόγω του κνησμού.

Ημέρα 13^η : Πέμπτη 29.07.2021

Περίπου στις 10:00, ένας φύλακας με κάλεσε να πάρω την τσάντα με μια πετσέτα, εσώρουχα, σαπούνι, χτένα και αλλαξιές ρούχων που είχε φέρει ο δικηγόρος από τη μνηστή μου μια εβδομάδα πριν. Ήμουν πολύ χαρούμενος γιατί **κάτι το οποίο στον έξω κόσμο είναι συνηθισμένο, εδώ στη φυλακή είναι ένα όνειρο που γίνεται πραγματικότητα.**

Είχα πλέον πρόσβαση σε θεραπεία και σε στοιχειώδη υγιεινή.

Πολλά από τα αντικείμενα που είχε στείλει η αρραβωνιαστικιά μου (ξυράφι, αφρόλουτρο, οδοντόκρεμα) ήταν ακόμα στην αποθήκη της φυλακής, λέγοντας μου οι αρμόδιοι ότι αυτά δεν μπορούν να ελεγχθούν και μπορούν να αγοραστούν τέτοια είδη εντός της φυλακής.

Μέχρι τη Δευτέρα, 2 Αυγούστου, **ζούσα σε έναν εφιάλτη ανάμεσα σε ναρκομανείς, δολοφόνους ή ίσως και τρομοκράτες**, οι οποίοι έκοβαν τα χέρια ή τα πόδια τους για να πάρουν επιπλέον χάπια.

Υπήρχε **αίμα παντού** στο δωμάτιο από τα κοψίματα ή από τις πληγές που τους προκαλούσαν οι ψείρες. Ελπίζω και προσεύχομαι στο Θεό ότι δεν έπαθα ηπατίτιδα ή AIDS ή οτιδήποτε άλλο. Πήγα στο WC μόνο μία φορά στη φυλακή, από φόβο ότι θα μπορούσα να κολλήσω κάποια ασθένεια που θα με σημάδευε για μια ζωή.

Συνεχίζω να σκέφτομαι τι έκανα λάθος και βρίσκομαι εδώ.

Κανείς δεν ήρθε να με ανακρίνει, **κανείς** δεν με ρώτησε τίποτα.

Αισθάνομαι **σαν σε ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως** ή και ακόμα χειρότερα, καθώς εκείνοι οδηγήθηκαν σε στρατόπεδα διωκόμενοι λόγω εθνικότητας ή για πολιτικούς λόγους [δηλαδή γι' αυτούς υπήρχε έστω κατ' επίφαση μια αιτιολογία].

Το μόνο που ξέρω είναι ότι οι ΗΠΑ θέλουν να εκδοθώ, αλλά **κανείς** από την αμερικανική πρεσβεία δεν εμφανίστηκε να με ρωτήσει ή να μου πει κάτι.

Δεν πίστευα ότι αυτό ήταν δυνατό σε μια ευρωπαϊκή χώρα και σε καμία περίπτωση δεν περίμενα να αντιμετωπιστώ με τόση αδιαφορία από την πιο περιβόητη χώρα στον κόσμο, την «Αμερική», μία χώρα που έχει δυνατότητες για τα πάντα.

Αν αυτό είναι δημοκρατία, και αν αυτά είναι ανθρώπινα δικαιώματα, αισθάνομαι σαν ένας αποδιοπομπαίος τράγος περικυκλωμένος από τους «λύκους του νόμου» και τις «ύαινες της φυλακής».

Από φόβο μήπως μαχαιρωθώ ή δολοφονηθώ από τους άλλους κρατούμενους, προφυλάσσω τον εαυτό μου από πολλά, γιατί στη φυλακή υπάρχει πολλή ζήλια.

Δεν αισθάνομαι ασφαλής, δεν αισθάνομαι να αντιμετωπίζομαι ως ένας **αθώος** άνθρωπος, δεν υπήρξε καμία καταδίκη στο όνομά μου.

Με κρατούν ανάμεσα σε δολοφόνους, εμπόρους ναρκωτικών, παιδόφιλους, βιαστές, κλέφτες ή οτιδήποτε άλλο. Οι συνθήκες των φυλακών στην Ελλάδα είναι **απάνθρωπες, αναξιοπρεπείς** και σίγουρα δεν είναι σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά πρότυπα. Συνεχίζω να σκέφτομαι τις μέρες που πέρασαν και **δεν καταλαβαίνω γιατί βρίσκομαι εδώ**.

Έχω **εφιάλτες τη νύχτα** και φοβάμαι να πω οτιδήποτε γιατί εδώ, στην Ελλάδα, η απάντηση σε οτιδήποτε είναι «χάπια». Εάν υποφέρεις από κάτι, ένας γιατρός σου συνταγογραφεί ένα χάπι και εγώ **δεν θέλω να γίνω "ζόμπι"**, θέλω απλώς την ελευθερία μου πίσω και τα ανθρώπινα δικαιώματά μου αμέσως.

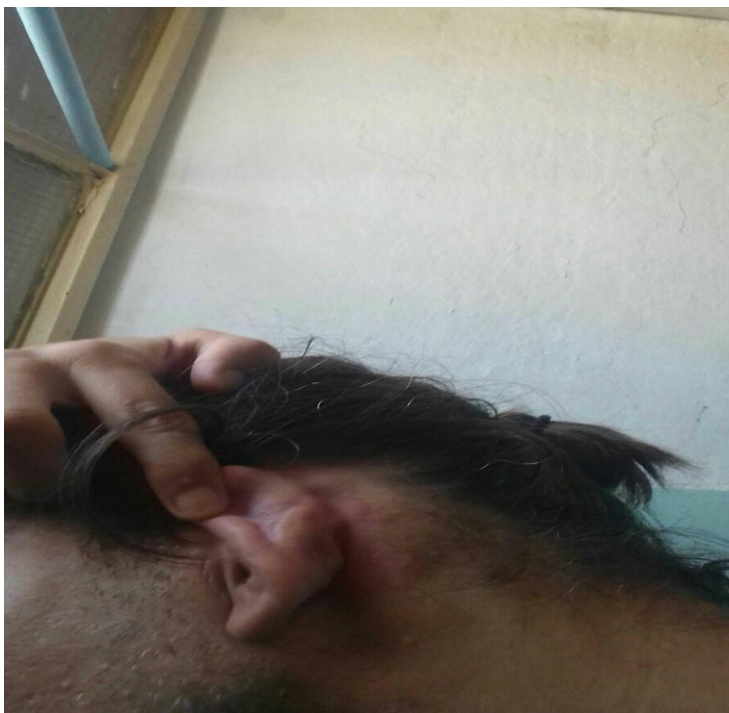
Έχω **περισσότερες από 30 ματωμένες πληγές** και άλλες πολλές με φλεγμονή.

Πύον από τον λοβό του αυτιού μου έσταζε για τρεις ημέρες. Πήγα στον γιατρό και μου έδωσε μια αλοιφή που ονομάζεται "Bactroban".

Ευχαριστώ τον γιατρό από το νοσοκομείο της Πάτρας για αυτό, γιατί το πρήξιμο μειώθηκε, αλλά σπυριά άρχισαν να εμφανίζονται σε άλλα σημεία του σώματος. Χρησιμοποίησα την αλοιφή καθημερινά από όταν μου την έδωσαν.

Στα σχεδόν 40 χρόνια της ζωής μου, οι 14 ημέρες που κρατήθηκα στο δωμάτιο καραντίνας, ήταν ο μεγαλύτερος εφιάλτης μου. Μπορεί να πέρασαν 14 μέρες, αλλά μου φάνηκε σαν να ήταν 14 ολόκληρα χρόνια.

Δεν ήξερα τι μέρα είναι, δεν μπορούσα να παρακολουθώ, γιατί δεν υπάρχει

ημερολόγιο, το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να ρωτήσω τι μέρα και ημερομηνία ήταν.

Έχω καταρρεύσει διανοητικά.

Ξεχνάω πράγματα που συνέβησαν και νομίζω ότι **θα φοβάμαι για μια ζωή** μετά από αυτά που έζησα τις τελευταίες εβδομάδες. Κάθε μέρα, νιώθω ότι η καρδιά μου θα σταματήσει ή θα εκραγεί στο στήθος μου. Παίρνω το φάρμακο που έχει συνταγογραφήσει ο γιατρός και περιμένω κάθε μέρα να με πάνε στο νοσοκομείο για απεικονιστικό έλεγχο μέσω μικροκαμερών για να ξέρω ακριβώς τι συμβαίνει. Ωστόσο, πραγματικά **φοβάμαι ότι θα πεθάνω εδώ** ή όταν επιστρέψω μετά την εξέταση, γιατί το άγχος εδώ, η υγιεινή και οι πληγές που προκαλούνται από τα τσιμπήματα των ψειρών με τρομοκρατούν.

Ημέρα 17^η : Δευτέρα, 02.08.2021

Υποβλήθηκα σε ένα rapid τεστ για Covid, το οποίο βγήκε αρνητικό και με στέλνουν πλέον μέσα στη φυλακή, στην πτέρυγα «B», δωμάτιο 6. Υπάρχουν 4 κρατούμενοι στο δωμάτιο, καταδικασμένοι αμετάκλητα για διακίνηση ναρκωτικών.

Μου λένε ότι παίρνω το πάνω κρεβάτι, οι συγκρατούμενοι στο κελί με βοηθούν να στρώσω το κρεβάτι και αρχίζουν οι ερωτήσεις: *γιατί είσαι εδώ; Πώς έφτασες εδώ κλπ.* Μοιάζει με μια μικρή ανάκριση.

Μου εξηγούν τους κανόνες, με νοήματα, φυσικά, γιατί δεν μιλάω ελληνικά ή αλβανικά. Η πτέρυγα "B" πιστεύεται ότι είναι μια περιοχή που διοικείται από Αλβανούς, που αποτελούν την πλειοψηφία εδώ. Βρήκα μερικούς Τούρκους πολίτες που μου εξήγησαν τους κανόνες. Η μέρα πέρασε γρηγορότερα σήμερα, επειδή μου επέτρεψαν να βγω στην αυλή, να πάρω λίγο αέρα, μετά από όλες εκείνες τις μέρες στο κλουβί του δωματίου καραντίνας. Παίρνω τη θεραπεία μου, η οποία πιστεύω ότι είναι για την καρδιά μου, αν και δεν μου εξηγήθηκε συγκεκριμένα, απλώς υποθέτω.

Ημέρα 18^η : Τρίτη, 03.08.2021

Ξύπνησα τρομαγμένος από εφιάλτες, **έχω φαγούρα σε ολόκληρο το σώμα μου από τις ψείρες.** Εξήγησα στους συγκρατούμενους μου ότι ίσως έφερα ψείρες από το δωμάτιο καραντίνας. Είπαν ότι ήταν

φυσιολογικό και μου έδειξαν στους τοίχους ίχνη από αναπτήρες γιατί αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να τις σκοτώσω, απ' ό,τι κατάλαβα, καίγοντας τις. Λένε ότι είναι φυσιολογικό, να μην ανησυχώ.

Γύρω στις 09:00, βγήκα έξω για να πάρω λίγο αέρα και να πάω μια βόλτα στην αυλή της φυλακής, παρόλο που η θερμοκρασία έξω, από ό,τι είχα δει στην τηλεόραση ενός συγκρατουμένου, ήταν πάνω από 33 βαθμούς Κελσίου. Είναι διαφορετικά εδώ, οι συνθήκες είναι καλύτερες, αλλά υπάρχουν περίπου 20 επικίνδunami κρατούμενοι εδώ. **Κρατάω πάντα το κεφάλι σκυμμένο** όταν περπατάω, κοιτάζω μόνο κάτω γιατί φοβάμαι για την ασφάλειά μου.

Οι μέρες περνούν σκληρά. Ο χρόνος σταματάει, καμία αρμόδια αρχή δεν με ρωτάει τίποτα, ο δικηγόρος μου λέει ότι συνεργάζεται με μια άλλη δικηγόρο για να με αποφυλακίσουν και περιμένω την Πέμπτη για να με επισκεφτούν οι δικηγόροι που πλήρωσαν η αρραβωνιαστικιά μου και μερικοί φίλοι μου.

Ημέρα 19^η : Τετάρτη, 04.08.2021

Η μέρα περνάει πολύ αργά. Μίλησα με την αρραβωνιαστικιά μου στο τηλέφωνο, **προσπάθησα να κρύψω την ταλαιπωρία μου** όσο μπορούσα και περιμένω να έρθει η αυριανή μέρα για να μπορέσω να συναντηθώ με τους δικηγόρους.

Ημέρα 20^η : Πέμπτη, 05.08.2021

Στις 17:00 ήρθαν οι δικηγόροι. Με φώναξαν να πάω στο επισκεπτήριο συνηγόρων, ελπίζοντας σε κάποια νέα. Μου δίνουν να καταλάβω ότι θα χρειαστούν τουλάχιστον 2 εβδομάδες για να συγκεντρώσουν όλα τα απαραίτητα έγγραφα για να υποβάλουν αίτηση για αποφυλάκιση. Μου λένε να μείνω δυνατός και να προσπαθήσω να παραμείνω υγιής.

Η δικηγόρος κυρία Ζωή Κωνσταντοπούλου μου είπε ότι ρώτησε στο Υπουργείο Δικαιοσύνης σχετικά με την υπόθεσή μου, αλλά η απάντηση που ελήφθη ήταν ότι ούτε το Υπουργείο Δικαιοσύνης στην Ελλάδα δεν έχει πληροφορίες. Πράγματι, της χορήγησαν και σχετικό έγγραφο. Μετά τη συνάντηση με τους δικηγόρους μου, επιστρέφω στο δωμάτιο της φυλακής και **σκέφτομαι ότι πρέπει να μείνω εδώ, σε αυτήν την κόλαση, για άλλες 20-30 ημέρες και νιώθω ανήμπορος.**

Η ελπίδα μου αρχίζει να σβήνει κάθε μέρα που περνά.

Έφαγα με τους συγκρατούμενους μου και περίμενα να έρθει το βράδυ. Τηλεφώνησα στην αρραβωνιαστικιά μου για να της πω πώς πήγε η συνάντηση με τους δικηγόρους και **προσπαθούσα να μην κλάψω**, ώστε να μην την κάνω να υποφέρει περισσότερο. Της είπα ότι πήγε καλά, ακόμα κι αν δεν ήμουν καθόλου ικανοποιημένος με το γεγονός ότι έπρεπε να συνεχίσω να μένω στη φυλακή.

Γύρισα στο δωμάτιο.

Έκλαψα για περίπου μία ώρα και μετά κοιμήθηκα κλαίγοντας.

Ημέρα 21^η : Παρασκευή, 06.08.2021

Ξυπνάω γύρω στις 07:00 με φαγούρα, **το σεντόνι είχε κηλίδες αίματος από τα τσιμπήματα των ψειρών**. Σήμερα είναι αργία, της Μεταμορφώσεως οπότε δεν μπορώ να ξεπλύνω το αίμα από το σεντόνι. Γύρω στις 08:00, όταν ανοίγει η πόρτα του κελιού, πάω να κάνω ένα ντους στο κοινόχρηστο μπάνιο και βλέπω περισσότερες πληγές από τσιμπήματα ψειρών. Όταν επέστρεψα στο κελί, ζήτησα από τους συγκρατούμενούς μου να με βοηθήσουν να βρω τις ψείρες, τις οποίες αποκαλούμε και ως «**βαμπίρ**», μέσα στο στρώμα, κάτω από τα λινά, στη μαξιλαροθήκη. Μαζί, βρήκαμε και σκοτώσαμε περίπου 20 «**βαμπίρ**» γεμάτα αίμα.

Τηλεφώνησα στον γείτονά μου, τον "Tica", ο οποίος προσέχει τα σκυλιά μας για να τον ρωτήσω πώς είναι τα πράγματα εκεί, πώς είναι οι φίλοι μου, οι γείτονες και, φυσικά, τα κουτάβια μου.

Ήταν πολύ χαρούμενος που με άκουσε, μου είπε ότι όλα ήταν καλά, ήταν όλοι υγιείς και **άρχισε να κλαίει ενώ μιλούσαμε**. Προσπαθούσα να παραμείνω δυνατός και να μην κλαίω. Του ευχήθηκα υγεία και τον αποχαιρέτησα πολύ γρήγορα, γιατί είχα αρχίσει να συγκινούμαι και **ένιωθα ότι θα έκλαιγα**.

Γύρω στη 13:00, επέστρεψα στο κελί μου και κάθισα στο κρεβάτι, λυπημένος. Κοιμήθηκα για περίπου 2 ώρες και στις 15:00 ξύπνησα, έφαγα κάτι και επέστρεψα στην τσιμεντένια αυλή για να πάω μια βόλτα με την ελπίδα ότι θα αποκάμω και θα κοιμηθώ καλά το βράδυ.

Ένας συγκρατούμενος με το όνομα "Bani" με συνόδευσε και μου προσέφερε ακόμη και ένα mp3 player για να με βοηθήσει να ηρεμήσω. **Μου είπε ότι η μουσική θα με βοηθούσε να βγω από αυτή την κατάσταση κατάθλιψης** και θα μπορούσα να το χρησιμοποιήσω όσο καιρό το είχα ανάγκη.

Βγήκα βόλτα στους 40 βαθμούς Κελσίου, που ήταν η θερμοκρασία έξω, για περίπου μία ώρα, άκουσα λίγη αλβανική μουσική και επέστρεψα στο κελί μου. Επέστρεψα το mp3 player, ευχαρίστησα τον "Bani" και γύρω στις 17:00 πήγα μαζί του στα ντους για να ξεφορτωθώ τον ιδρώτα από τη ζέστη έξω. Γύρισα στο δωμάτιο, έκανα μια λίστα αγορών με ό, τι χρειαζόμουν, έδωσα τη λίστα στο κυλικείο της φυλακής και είδα τηλεόραση με τους συγκρατούμενους μου μέχρι τις 22:00.

Ξεκίνησα ξανά να κυνηγάω "βαμπίρ" πριν καθίσω στο κρεβάτι και ξαναβρήκα 10 με 15, τα έριξα στην τουαλέτα και μετά πήγα για ύπνο. Ήμουν πολύ κουρασμένος, τόσο σωματικά όσο και ψυχικά, κι έτσι αποκοιμήθηκα πολύ γρήγορα. Ξύπνησα στις 04:00 εξαιτίας των «βαμπίρ», πήγα στο μπάνιο να δοκιμάσω να βάλω λίγο νερό στις πληγές και μετά ξανακοιμήθηκα.

Ημέρα 22^η : Σάββατο, 07.08.2021

Ξύπνησα στις 07:30, έφτιαξα έναν καφέ, έκανα ένα ντους και άρχισα να σκέφτομαι τους φίλους μου, που ήταν ελεύθεροι. Κάπνισα μερικά τσιγάρα για να περάσει η ώρα. Ήταν 09:00 και πήρα τηλέφωνο την αρραβωνιαστικιά μου για να δω πώς είναι, γιατί **μου έλειψε πολύ και ήθελα να την δω.** Μέχρι τώρα, το αίτημα της να έρθει να με δει δεν έχει εγκριθεί και δεν ξέρω γιατί, αλλά θέλω πολύ να την δω, τόσο πολύ που **κλαίω μετά από κάθε τηλεφωνική συνομιλία μαζί της.** Η Έλενα είναι όλη μου η ζωή. Είμαι σε σχέση μαζί της και ερωτευμένος μαζί της τα τελευταία 22 χρόνια και **καθώς γράφω αυτές τις σημειώσεις δακρύζω.**

Συνεχίζω να σκέφτομαι :

γιατί **κανείς** δεν με επισκέπτεται σε αυτήν την κόλαση,
γιατί οι δικηγόροι χρειάζονται τόσο πολύ χρόνο για να
προετοιμάσουν τον φάκελο για την αίτηση αποφυλάκισής μου,
γιατί η πρεσβεία δεν στέλνει κάποιον να μου δώσει κάποιες
λεπτομέρειες σχετικά με την κράτησή μου.

Σήμερα, περίπου στις 10:00, μίλησα με έναν κατάδικο
ρουμανικής υπηκοότητας, ο οποίος μου είπε ότι σε 4 χρόνια δεν
δέχτηκε καμία επίσκεψη από την οικογένειά του, επειδή η φυλακή δεν
ενέκρινε επισκέψεις, απαιτώντας κάθε φορά περισσότερα
έγγραφα. Επίσης, κανείς από τη ρουμανική πρεσβεία δεν επικοινωνήσε
μαζί του ή δεν τον επισκέφτηκε για να του συμπαρασταθεί ή απλά να
του πει κάτι. Μίλησα μαζί του για μια υπόθεση όπου πέρυσι η
«Ιντερπόλ» ζήτησε την έκδοση ενός άλλου συμπατριώτη μας που
βρισκόταν σε διαφορετική φυλακή στην Ελλάδα και είπε ότι 6 μήνες

αργότερα, ήταν ακόμα υπό κράτηση. Δεν είχε εκδοθεί, αλλά ομοίως, κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για αυτόν. Είπε ότι τόσο αυτός όσο και αυτός που μου ανέφερε ήταν ένοχοι και ότι οι κατηγορίες δεν ήταν ψεύτικες, όπως στην περίπτωση μου.

Δεν ξέρω πραγματικά τι να σκεφτώ πια, **αρχίζω να χάνω την ελπίδα** και απλώς **νιώθω ότι η ζωή μου φεύγει**, αν ο χρόνος που περνά εδώ, μπορεί να λογιστεί ως ζωή.

Ένας Αλβανός εμφανίστηκε, ρωτώντας γιατί με συνέλαβαν και ο Ρουμάνος του λέει την ιστορία μου, και ο Αλβανός προσπαθεί να με ηρεμήσει επαναλαμβάνοντας τη λέξη «χαλάρωσε» ή «ηρέμησε».

Με δάκρυα στα μάτια, προσπάθησα να χαμογελάσω ως χειρονομία ευχαριστίας και του έγνεψα «εντάξει».

Προσπάθησα να πάω στην αυλή της φυλακής, αλλά φοβάμαι τις άγριες ματιές των άλλων κρατουμένων, και εγκατέλειψα την ιδέα για την ώρα. Πηγαίνω στο μπάνιο του δωματίου για να πλύνω μερικά ρούχα και τα κλινοσκεπάσματα με την ελπίδα ότι θα ξεφορτωθώ τα «βαμπίρ» που κυκλοφορούσαν χωρίς πρόβλημα στα ρούχα μου ή κάτω από τα σεντόνια. Επίσης, ίσως ο χρόνος να περάσει πιο γρήγορα αν ασχοληθώ με κάτι. Άφησα τα ρούχα στο νιπτήρα με νερό και απορρυπαντικό και επέστρεψα στο κελί μου.

Ήταν 12:00 και πήγα στο κυλικείο να πάρω φαγητό. Σήμερα σερβίρουν ζυμαρικά με λίγο κιμά. Δεν υπάρχει σύγκριση με τα ζυμαρικά "μπολονέζ", αλλά η γεύση ήταν κάπως παρόμοια. Περίμενα στην ουρά για να πάρω τη μερίδα μου, ήταν 12:30 και κάθισα ώσπου να πάει 13:00 ώστε να μείνω λιγότερο χρόνο στο κρεβάτι. Η πόρτα του κελιού κλείνει μεταξύ 13:00 και 15:00 και οι συγκρατούμενοι μου συνήθως κοιμούνται. **Περνάω το χρόνο κοιτάζοντας τους τοίχους ή τον ανεμιστήρα στο ταβάνι**, γιατί μου είναι πολύ δύσκολο να κοιμηθώ σε αυτή τη ζέστη, στους 40 βαθμούς. Αυτή νομίζω ότι είναι η θερμοκρασία του κελιού όταν κλείνει η πόρτα. Περιμένω να πάει 15:00 για να πάω να αγοράσω κρύο νερό γιατί **ο καύσωνας με αρρωσταίνει**. Πήγα στο μπάνιο μερικές φορές για να ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου.

Νιώθω σαν να μην μπορώ να αναπνεύσω, και η καρδιά μου χτυπάει αργά ή πολύ γρήγορα. Η ιδέα ότι θα μπορούσα να μου κοπεί η αναπνοή με τρομάζει, αφού φοβάμαι να πάω ξανά στο νοσοκομείο γιατί θα με δέσουν ξανά στο κρεβάτι. Γι' αυτό προσπαθώ να ηρεμήσω.

Ο φρουρός ήρθε για να μετρήσει τους κρατουμένους, είδε ότι δεν ένιωθα τόσο καλά και ρώτησε αν ήμουν "εντάξει". Απάντησα ότι «*ναι, δεν υπάρχει πρόβλημα*». Φοβάμαι να πάω στο νοσοκομείο. Θα κάτσω

στο κρεβάτι και θα προσπαθήσω να ηρεμήσω λίγο. Αυτό συνέστησαν και οι συγκρατούμενοί μου.

Και πάλι, **νιώθω ότι ζω σε έναν εφιάλτη**. Ζω μόνο στο μυαλό μου, **δεν υπάρχει κανένας να μιλήσω για να μπορώ να αποφορτιστώ**.

Νιώθω ότι μέρη του εγκεφάλου μου λιώνουν, δεν μπορώ να είμαι διαυγής, μου είναι δύσκολο να συγκεντρωθώ. Προσπαθώ να γράφω όσα περισσότερα μπορώ από αυτόν τον **εφιάλτη**, αλλά όσο περισσότερο γράφω, η ελευθερία μου απομακρύνεται όλο και περισσότερο.

Αυτή η **κόλαση** με κάνει να αισθάνομαι **αβοήθητος και μόνος**, δεν ξέρω αν κάποιος πρόκειται ποτέ να διαβάσει αυτές τις γραμμές ή να τις καταλάβει. Ειλικρινά, φοβάμαι να τα διαβάσω τώρα. Δεν μπορώ να πω ότι είμαι θυμωμένος, αλλά **είμαι πολύ απογοητευμένος, οι ελπίδες μου σβήνουν κάθε λεπτό**.

Οι συγκρατούμενοί μου μου έδωσαν ξανά το mp3 player και ενώ γράφω αυτές τις γραμμές, θα ήθελα να μπορούσα να μιλήσω σε κάποιον, να συζητήσω για όμορφα πράγματα του παρελθόντος. **Μακάρι να μπορούσα να δω την Έλενα και την Κάρμεν** (μητέρα της Έλενας) και μου λείπει η γιαγιά. Νιώθω τόσο έξαλλος και πικραμένος όταν σκέφτομαι ότι ίσως δεν θα μπορέσω να την ξαναδώ. Η γιαγιά είναι 83 ετών και σε αυτή την ηλικία, όλα μπορούν να συμβούν, ειδικά επειδή είναι τυφλή. Της εύχομαι όλη την υγεία του κόσμου !!!

Προσεύχομαι για την υγεία της κάθε μέρα.

Ξέσπασα σε τόσο δυνατά κλάματα που οι συγκρατούμενοί μου ζύπνησαν από τον ύπνο τους, με κοίταζαν με οίκτο και μου έκαναν νοήματα για να ηρεμήσω.

Θα ήθελα να μπορούσα να έχω εδώ έναν φίλο ή κάποιον να μιλήσω στα ρουμάνικα. Ίσως μετά τις 15:00, αν ο άλλος Ρουμάνος είναι σε διάθεση για κουβέντα, θα προσπαθήσω να του μιλήσω, να του ζητήσω συμβουλές, γιατί έχει εδώ πολλά χρόνια. Ποιος ξέρει, ίσως να μπορεί να βοηθήσει, γιατί μετά την τελευταία κουβέντα μας, μόνο **σκοτεινές σκέψεις έρχονται στο μυαλό μου**. Συνεχίζω να θέλω να κατεβώ σε **απεργία πεινάς**, να σταματήσω να τρώω και να πίνω νερό, αλλά πιστεύω επίσης ότι αυτό μπορεί να με πάει στο νοσοκομείο, δεμένο σε ένα κρεβάτι και φυλασσόμενο υπό την απειλή όπλων, σαν κάποιο επικίνδυνο δολοφόνο.

Είναι 15:00 και πάω στο κατάστημα της φυλακής, να αγοράσω μια τυρόπιτα, την οποία μοιράζομαι με τον «Βανί», και αυτός αγοράζει μία Coca-Cola, την οποία μοιραζόμαστε. Ο «Βανί» λέει ότι πρέπει να βγούμε έξω, αλλά κάνει πάρα πολλή ζέστη για κάτι τέτοιο. Νομίζω ότι

έχει 40 βαθμούς έξω και το τσιμέντο στην αυλή ενισχύει τη θερμότητα. Έμεινα στο δωμάτιο μέχρι τις 18:00, όταν πήγα στο ντους, έκανα ένα ντους και επέστρεψα στο κελί. Όταν επέστρεψα, είδα ότι υπήρχαν 3 μεγάλες πληγές στο πόδι μου που προκλήθηκαν από «βαμπίρ» και όταν φόρεσα την παντόφλα ένιωσα ένα πολύ άσχημο τσίμπημα.

Στις 19:00 περίπου, οι συγκρατούμενοί μου πήγαν να φέρουν φαγητό. Για δείπνο είχε κάποια πατατοσαλάτα. Δοκίμασα, αλλά δεν είχα πολλή όρεξη κι έτσι έφαγα μόνο ένα κομμάτι. Περίπου στις 20:00, πήγα στο κυλικείο και πάλι για να αγοράσω ένα σάντουιτς, το οποίο μοιράστηκα με τον «Βανί», επειδή δεν είχε φάει την πατατοσαλάτα που το προσωπικό της φυλακής μας έδωσε. Έμεινα μπροστά από την τηλεόραση και **βλέπαμε τους πυροσβέστες διάσωσης να προσπαθούν να σβήσουν πυρκαγιές** που προκαλούνται από την υπερβολική ζέστη έξω, και σε κάποιο σημείο, οι συγκρατούμενοί μου μου είπαν ότι η **Ρουμανία έστειλε επίσης μερικά πυροσβεστικά οχήματα με εξοπλισμό και πυροσβέστες για να βοηθήσουν στην κατάσβεση των πυρκαγιών**. Ήμουν πολύ περήφανος για τους Ρουμάνους που έρχονται για να βοηθήσουν, και για πρώτη φορά εδώ, είχα δάκρυα χαράς στα μάτια μου. Περίπου στις 22:00, ξάπλωσα στο κρεβάτι και κοίταζα τους τοίχους μέχρι τις 02:00, οπότε νομίζω ότι αποκοιμήθηκα. Η τελευταία φορά που είδα τι ώρα ήταν, το ρολόι έδειχνε 1:30.

Ημέρα 23^η : Κυριακή, 08.08.2021

Ξυπνάω περίπου στις 07:30. Ο «Μάριο», ο συγκρατούμενός μου, μου φτιάχνει καφέ. Ήταν ήδη ξύπνιος και κάπνιζε ένα τσιγάρο στο παράθυρο. Τον ευχαρίστησα, έστριψα κι εγώ κάποια τσιγάρα επίσης για να καπνίσω και πήγα στο μπάνιο κουτσαίνοντας από τις πληγές στο πόδι μου. Ήθελα να βγω στην αυλή για λίγο, αλλά **το πόδι μου με πονάει αφάνταστα**, οπότε εγκατέλειψα αυτήν την ιδέα. Ξάπλωσα και έβλεπα ειδήσεις για την (πύρινη) κόλαση από την Ελλάδα. Ήταν σαν οι φωτιές να μην σταματούσαν. Περίπου στις 10:00, ο "Μάριο" έστυψε μερικά πορτοκάλια από το ντουλάπι του και έφτιαξε 5 ποτήρια χυμό πορτοκαλιού, ένα για τον καθένα. Ο χυμός ήταν πραγματικά γλυκός και καλός, τον ήπια αμέσως, παρότι ήταν ζεστός.

Περίπου στις 10:30 παρακολούθησα τους Ολυμπιακούς Αγώνες από το Τόκιο, τον τελικό του πόλο (Ελλάδα εναντίον Σερβίας). Η Ελλάδα έχασε, 10 με 13. Μετά το παιχνίδι, βγήκα για 3 λεπτά στην αυλή, ώστε

να βγάλω τα πράγματα μου, γιατί οι συγκρατούμενοί μου έλεγαν ότι ίσως έτσι, θα καταφέρναμε να ξεφορτωθούμε τα "βαμπίρ" και από τις σακούλες. Περίπου στις 12:00 πήγα με τον «Μπάνι» και τον «Μάριο» για να πάρω φαγητό από το κυλικείο. Σήμερα είχε χοιρινό με σαλάτα και πατάτες για μεσημεριανό, και αυτή τη φορά έφαγα τα πάντα.

Στις 12:30, πήγα στο καρτοτηλέφωνο στον διάδρομο, καθώς οι περισσότεροι κρατούμενοι είναι έξω για το μεσημεριανό γεύμα αυτή την ώρα, και κάλεσα την Έλενα, η οποία ήταν στη γιαγιά της. Ήμουν πολύ ευτυχής που άκουσα νέα της και ευχήθηκα η γιαγιά να είναι υγιής, παρότι δεν μπορούσα να τη δω. Ανησύχησα ιδιαίτερα όταν **την άκουσα να κλαίει στο τηλέφωνο**. Η Carmen, η μητέρα της Έλενας, ήταν δίπλα της και **μπορούσα να αισθανθώ τον πόνο στη φωνή τους, και τότε άρχισα να κλαίω κι εγώ**. Τους είπα ότι δεν μπορούσα να μιλήσω άλλο, γιατί συνειδητοποίησα ότι πληγώνονταν πολύ λόγω της σύλληψής μου που με κρατούσε μακριά από το σπίτι και τη χώρα. Θα είχα κάνει τα πράγματα χειρότερα αν παρέμενα στο τηλέφωνο και άρχιζα να κλαίω και δεν θέλω να υποφέρουν εξαιτίας ενός λάθους που γίνεται από κάποια κτήνη.

Περίπου στη 13:00 κάθισα στο κρεβάτι **κλαίγοντας** και αποκοιμήθηκα για μια ώρα. Ξύπνησα τρομαγμένος περίπου στις 14:15, λόγω ενός **εφιάλτη** που είχα. **Ονειρεύτηκα ότι ένας κρατούμενος κινήθηκε προς εμένα με ένα μαχαίρι για να με μαχαιρώσει**. Είχα ιδρώσει, ιδρώτας έσταζε από τα μαλλιά μου, το μαξιλάρι ήταν υγρό, και το σεντόνι επίσης. Πήγα στο μπάνιο, έπλυνα το πρόσωπό μου με νερό και έβαλα το σεντόνι σε μία λεκάνη στο μπάνιο για να μπορώ να το πλύνω. Μια ώρα αργότερα, περίπου στις 15:30, συνειδητοποίησα ότι υπήρχαν περισσότερα πράγματα για πλύσιμο και έτσι άφησα το σεντόνι για την επόμενη μέρα. Σήμερα έπλυνα ένα παντελόνι, 2 πετσέτες, ορισμένα σορτς και 2 μπλουζάκια. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που έπλυνα πετσέτες στο χέρι. Το ίδιο το πλύσιμο δεν ήταν τόσο δύσκολο, αλλά το στύψιμο ήταν εξαντλητικό. Δεν πίστευα ότι θα ήταν τόσο δύσκολο. Έφερα τις σακούλες στο δωμάτιο και άπλωσα τη μπουγάδα να στεγνώσει και έτσι πήγε 18:00. Πήγα για να πάρω κάποια τρόφιμα. Μας έδωσαν κάποια πολύ άσχημα **λουκάνικα και βραστά αυγά**, τα οποία, αφού τα καθάρισα, φαίνονταν σαν να ήταν τα πιο πολυκαιρινά αυγά στον κόσμο. Δεν μπορούσα να φάω, έφαγα μόνο γιαούρτι με λίγο ψωμί.

Μετά το δείπνο, βγήκα έξω για 20 λεπτά στην αυλή, γιατί ο «Solni», ο συγκρατούμενός μου, είχε σφουγγαρίσει το πάτωμα. Σχεδόν με πήγαν σηκωτό έξω, γιατί εγώ **δεν είχα καμία διάθεση να βγω έξω**. Ο

εξωτερικός αέρας μου έκανε καλό, αλλά δεν μπορώ να πω ακριβώς ότι αισθάνθηκα καλά. Όλοι με κοιτούσαν σαν να αναρωτιούνται: «Ποιος στο διάολο είναι αυτός ο τύπος;». Έμεινα κάτω από το παράθυρο του κελιού και όταν άκουσα τον «Solvi» να βάζει το τραπέζι πίσω στο δωμάτιο, επέστρεψα.

Κάλεσα την Έλενα να δω πώς είναι και να της ζητήσω να πει στον δικηγόρο να μου φέρει κάποια πλαστικά σερβίτσια και μερικά μαγειρικά σκεύη αν μπορούσε κατά την επόμενη επίσκεψη. Η Έλενα είπε ότι θα έγραφε ένα γράμμα όπου θα αναφερόταν στον χαρακτήρα μου, το οποίο της είχαν ζητήσει οι δικηγόροι. Ήμουν περίεργος τι θα γράψει και της ζήτησα να στείλει ένα αντίγραφο στον δικηγόρο. Η Έλενα είπε ότι θα το έστελνε, και οι δύο **χαμογελάσαμε** όταν της είπα αυτό.

Η ώρα πήγε 19:30, περιμένω αυτή την ώρα για πάω στο ντους, επειδή δροσίζει κάπως το βράδυ. Μετά από το ντους, πήρα το mp3 player του συγκρατούμενου και άκουσα λίγο μουσική. Γύρω στις 20:30 είδα ειδήσεις, για λίγο όμως, καθώς τα νέα ήταν καταθλιπτικά, αφού ακόμα μιλούσαν για πυρκαγιές και για τους πυροσβέστες που προσπαθούσαν να βοηθήσουν απεγνωσμένα τους ανθρώπους να φύγουν από εκεί.

Περίπου στις 21:00, ο "Μάριο" έκοψε ένα καρπούζι και έφαγα κι εγώ λίγο. Στις 22:00, ήρθε ο φύλακας για την βραδινή καταμέτρηση των κρατουμένων και **άρχισε πάλι το «κυνήγι των βαμπίρ»**. Νομίζω ότι βρήκα περίπου 20 μέσα στο κελί. Τα περισσότερα ήταν γεμάτα με το αίμα μας. **Οι πληγές από αυτά πολλαπλασιάζονται κάθε μέρα που περνά.**

Κάποια στιγμή με πήρε ο ύπνος βλέποντας τηλεόραση.

Ημέρα 24^η : Δευτέρα, 09.08.2021

Ξύπνησα στις 04:00 λόγω της φαγούρας από τα "βαμπίρ", πήγα στο μπάνιο και έπλυνα τις πληγές με κρύο νερό και ξαναπήγα για ύπνο. Δεν μπορούσα να ξανακοιμηθώ, και έτσι πήγε 07:30 όταν και ο "Μάριο" ξύπνησε επίσης. Μου έφτιαξε καφέ, κάπνισα μερικά τσιγάρα και πήγε 08:15. Βγήκα έξω για να πάρω τα ρούχα που είχα απλώσει στην αυλή. Ήταν στεγνά, τα πήρα και τα έβαλα στην τσάντα. Στη συνέχεια έπλυνα τα σεντόνια που είχα βάλει να μουλιάσουν και περίμενα να τα ξεπλύνω.

Πήγα με τον "Μάριο" για να απλώσουμε τα σεντόνια να στεγνώσουν στην αυλή. Έκανε πολλή ζέστη έξω και επέστρεψα στο δωμάτιο. Περίπου στις 10:00, ο "Μάριο" πήγε στη Γραμματεία και πήρε μερικές αιτήσεις. Μου ζήτησε να πάω στο γιατρό για να μου συνταγογραφήσει ένα φάρμακο ή μια αλοιφή για τις πληγές στα χέρια και τα πόδια μου και να καταθέσω ένα ακόμα αίτημα για χορήγηση σπρέι ή κάτι με το οποίο θα ραντίσουμε το κελί με την ελπίδα ότι θα απαλλαγούμε από τα "βαμπίρ".

Συνέταξε τα αιτήματα στο όνομά μου, αφού τα έγραψε στα ελληνικά. Με ρώτησε αν ήθελα κάποιο βιβλίο από τη βιβλιοθήκη της φυλακής. Είπα ναι, **ίσως να εύρισκα κάτι να διαβάσω για να περάσει η ώρα**. Ο "Μάριο" υπέβαλε δύο αιτήματα για τη βιβλιοθήκη, ένα στο όνομά του και ένα στο δικό μου. Αυτό με χαροποίησε και τον ευχαρίστησα. Του είπα μάλιστα ότι θα το αναφέρω σε αυτό το ημερολόγιο.

Γύρω στις 12.00, πήγα να πάρω το φαγητό. Σήμερα μας έδωσαν βρασμένα φασόλια (κονσέρβες) ανακατεμένα με σαλάτα, **τον χειρότερο δυνατό συνδυασμό που έχω φάει ποτέ**. Δεν μπορούσα να το φάω, το ίδιο και οι συγκρατούμενοί μου.

Είναι τώρα 13:00 και έρχεται ο φρουρός για την καταμέτρηση, και στη συνέχεια θα ξαπλώσω, ίσως μπορέσω να κοιμηθώ λιγάκι. Έμεινα στο κρεβάτι μέχρι τις 14:00, αλλά δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Στη συνέχεια, ο άλλος Ρουμάνος ήρθε από την πτέρυγά του και βγήκα μαζί του στο διάδρομο. Μιλήσαμε για τη γεωργία και για ιχθυοκαλλιέργειες. Μου είπε ότι κατάγεται από ένα μέρος κοντά στη Suceava, όπου διαμένει κάπου σε αγροτική περιοχή, δίπλα σε ένα ρυάκι. Είπε ότι ευχόταν να μπορούσε να πάει πίσω στη Ρουμανία και να ανοίξει ένα ιχθυοτροφείο. Η ώρα πέρασε πιο γρήγορα εξαιτίας της συνομιλίας μας με τον «Vasile».

Περίπου στις 15:30 κάλεσα την Έλενα και μου είπε ότι είχε γράψει ένα γράμμα για τον χαρακτήρα μου, μετά από αίτημα των δικηγόρων. Καθώς ήμουν περίεργος να δω τι είχε γράψει, της ζήτησα να στείλει ένα αντίγραφο στον Ανδρέα Ρέγκλη, τον δικηγόρο μου, ώστε να μπορέσω να το διαβάσω. **Μπορούσα να καταλάβω από τη φωνή της ότι ήταν στρεσαρισμένη και αναστατωμένη**. Αφούμίλησα με την Έλενα, πήγα στο κυλικείο για να αγοράσω ένα κρουασάν σοκολάτας και περίμενα στο κελί μου τον δικηγόρο να έρθει.

Γύρω στις 17:00, ο φύλακας με φώναξε στο χώρο του επισκεπτηρίου, γιατί είχε έρθει ο δικηγόρος μου. Μου έφερε πλαστικές κατσαρόλες, πιάτα και φλιτζάνια, αλλά το προσωπικό της φυλακής του ζήτησε να κάνει πρώτα μια αίτηση και του είπαν ότι θα τα φέρουν στο κυλικείο της φυλακής, αφού τα ελέγξουν.

Δεν κατάλαβα γιατί δεν μπορούσε να με επισκεφτεί η Έλενα και να φέρει τα πράγματα που χρειαζόμαστε, τα οποία η φυλακή δεν διέθετε ούτε για πώληση ούτε μπορούσα να καταλάβω γιατί αυτά που μου έφερε ο δικηγόρος έπρεπε να μείνουν σε μια αποθήκη για λίγες μέρες, όπως και μία μικρή τηλεόραση που είχα αγοράσει από δικά μου χρήματα, που και αυτή την έστειλαν πρώτα κάποιες μέρες στην

αποθήκη. Ο Ανδρέας μου έφερε το γράμμα που έγραψε η Έλενα, ρώτησε τον φύλακα αν μπορεί να μου το δώσει, εκείνος συγκατάνευσε, γιατί ήταν απλά ένα χαρτί. Το έβαλα σε ένα φάκελο για να το διαβάσω στο κελί μου. Ο Ανδρέας είναι ένας πολύ καλός τύπος. Κατάλαβα ότι ακύρωσε τα σχέδια διακοπών του για να δουλέψει στην περίπτωση μου. [...] Χάρηκα που είδα ότι έδειχνε έντονο ενδιαφέρον για το πρόβλημά μου, αλλά ταυτόχρονα ήμουν λυπημένος, που αναγκάστηκε να ακυρώσει τις διακοπές του εξαιτίας μου.

Γύρισα στο κελί μου περίπου στις 18:00 και πήγα να πάρω το φαγητό από το κυλικείο της φυλακής. Αυτή τη φορά μας έδωσαν λίγα μακαρόνια με ρίγανη και λίγο τριμμένο τυρί. Ήταν σχεδόν άβραστα, η γεύση τους ήταν φρικτή και κανείς από το κελί δεν μπορούσε να φάει. Ο «Μάριο» έβγαλε μερικές κονσέρβες ψαριού που κρατούσε για δύσκολες μέρες και φάγαμε όλοι. Αν δεν είχε εκείνες τις κονσέρβες, σήμερα όλοι **θα είχαμε πεθάνει της πείνας**. Μετά το δείπνο, πήγα στα ντους. Αυτή τη φορά το νερό ήταν οριακά χλιαρό και οι συγκρατούμενοι είπαν ότι ήταν φυσιολογικό περίπου στις 18:30 το ζεστό νερό να έχει σχεδόν τελειώσει. Γύρισα στο δωμάτιο και γύρω στις 20:00, πήγα με τον "Μάριο" για να υποβάλω τα αιτήματα για το γιατρό, την απολύμανση, το εμβόλιο και τη βιβλιοθήκη.

Θέλω να κάνω το εμβόλιο της εταιρείας "*Johnson and Johnson*", γιατί απ' ό, τι κατάλαβα, τα κρούσματα Covid-19 πολλαπλασιάζονται σε όλο τον κόσμο. Θα πήγαινα να το κάνω τον περασμένο μήνα στη Ρουμανία, αλλά τότε οι συνθήκες άλλαξαν..... κατάλαβα όμως ότι θα μπορούσα κατόπιν αιτήματος να κάνω εμβόλιο και εδώ.

Νύχτωσε και πήγα για ύπνο. Παρακολούθησα την ταινία "Πλανήτης των πιθήκων 2" στην τηλεόραση με τους συγκρατούμενούς μου μέχρι τις 12:30 και μετά αποκοιμήθηκα. Ξύπνησα γύρω στις 04:00, κάπνισα ένα τσιγάρο και ξαναπήγα για ύπνο.

Ημέρα 25^η : Τρίτη, 10.08.2021

Ξύπνησα περίπου στις 07:30 και περίμενα να ανοίξει το κυλικείο για να πάρω κάτι φάω γιατί πέθαινα της πείνας. Η φυλακή δίνει μόνο τσάι και «γάλα», αν μπορεί αυτό να ονομαστεί γάλα, για πρωινό. Στις 08:30 κατάφερα να αγοράσω καφέ και κρουασάν. Είχε ουρά σήμερα, ήταν όλοι πεινασμένοι, γιατί πολύ λίγοι είχαν φάει το δείπνο το προηγούμενο βράδυ. Έμεινα στην ουρά μέχρι τις 10:00, έπειτα έπλυνα τα ρούχα που είχα αφήσει να μουλιάσουν την προηγούμενη μέρα και

μετά πήγα στα ντους να τα ξεπλύνω και τα άπλωσα να στεγνώσουν στην αυλή της φυλακής. Νομίζω ότι υπήρχαν περίπου 40 βαθμοί κελσίου έξω. Περίπου στις 12:00, πήγα να πάρω το φαγητό. Σήμερα, μας έδωσαν κάποια κεφτεδάκια με ρύζι και σαλάτα. Έφαγα λίγο, γιατί **πεινούσα πολύ**. Πήρα μια σακούλα πάγου και την έριξα στο νιπτήρα του κελιού, έβαλα ένα μπουκάλι νερό από πάνω από τις δύο συσκευασίες νερού που είχα παραγγείλει την Παρασκευή (μόλις σήμερα ήρθαν).

Γύρω στις 12:30, με κάλεσαν στο αναρρωτήριο της φυλακής. Με κάλεσαν για τα αιτήματα που είχα κάνει τις προάλλες και η κυρία εκεί είπε ότι επρόκειτο να πάρω μια αλοιφή για τις πληγές μου κάποια άλλη μέρα και, όσον αφορά την απολύμανση, έπρεπε να κάνω ένα άλλο αίτημα στον αρχιφύλακα και να ζητήσω μια ουσία που ονομάζεται "Fedona", για την οποία **έπρεπε να πληρώσω μόνος μου**. Πήρα το σημείωμα με την ονομασία και περίμενα να έρθει το βράδυ, ώστε να μπορέσω να πάρω μια φόρμα αίτησης και να την υποβάλω στη διεύθυνση. Είναι εξωφρενικό που έπρεπε να κάνω ένα διαφορετικό αίτημα, αλλά αν αυτοί είναι οι κανόνες, ας είναι.

Περίπου στις 13:30, κάθισα στο κρεβάτι και περίμενα να ανοίξει η πόρτα του κελιού. Ο «Vasile» είπε ότι θα μου φώναζε για να βγω στον διάδρομο γύρω στις 14:00. Στη συνέχεια, ο «Vasile» ήρθε περίπου στις 14:20 και μιλήσαμε για τη μέλλουσα σύζυγό του, τη γυναίκα που θέλει να παντρευτεί εδώ, στη φυλακή, ώστε να μπορεί στη συνέχεια να έχει δικαιώματα επίσκεψης. Είπε ότι δεν είδαν ο ένας τον άλλον μία φορά σε 4 χρόνια, επειδή δεν μπορούσε να εκδώσει πιστοποιητικό γάμου.

Μου ζήτησε να μιλήσω με τον δικηγόρο μου και να τον ρωτήσω αν ο γάμος στη φυλακή θα ίσχυε και όταν αποφυλακιζόταν. Αφούμίλησα μαζί του, τηλεφώνησα στον γείτονά μου, "Tica" για να δω τι κάνει, **πώς είναι τα κουτάβια μου** και να τον ενημερώσω ότι είμαι καλά.

Περίπου στις 15:30, έκανα ένα ντους και περίπου στις 16:00, ο Ανδρέας ήρθε ξανά για να με επισκεφτεί. Είναι σαν την οικογένειά μου, μου φέρνει πάντα ό,τι χρειάζομαι, με ρωτάει για την υγεία μου. [...] Γύρισα στο κελί μου και έβλεπα τηλεόραση μέχρι τις 19:00 περίπου, όταν έλαβα ένα κομμάτι από την –ας πούμε– πίτσα, ήπια μια

τοπική cola, που μου έδωσε η φυλακή και κοίταξα έξω από το παράθυρο τους κρατούμενους που έπαιζαν ποδόσφαιρο στην αυλή της φυλακής.

Περίπου στις 19:30, οι συγκρατούμενοι μου μου είπαν ότι θα προβληθεί ένας αγώνας ποδοσφαίρου στην τηλεόραση εκείνο το βράδυ: **Ολυμπιακός εναντίον Λουντογκόρετς**, αγώνας πρόκρισης για τα Ευρωπαϊκά Κύπελλα. Κάθισα στο κρεβάτι και περίμενα να ξεκινήσει το παιχνίδι. Παρακολούθησα τον αγώνα και αποκοιμήθηκα στην παράταση.

Ημέρα 26^η : Τετάρτη, 11.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:00, τα πόδια μου έτσουζαν από τις πληγές που προκάλεσαν "βαμπίρ", έβαλα λίγη κρέμα "Bactroban", που μου είχε δώσει ο χειρουργός για τα σπυράκια του αυτιού. Δεν ξέρω αν είναι καλή ή όχι, αλλά ψυχολογικά ελπίζω να λειτουργήσει. Μετά βίας μπορώ να βάλω τα πόδια μου στις παντόφλες, **δεν μπορώ πραγματικά να περπατήσω λόγω των τσιμπημάτων**. Πήγα στο μπάνιο, βούρτσισα τα δόντια μου και έπλυνα το πρόσωπό μου, παρατήρησα ότι είχα και μερικές νέες πληγές στα χέρια, και ελπίζω να μου φέρουν την απαραίτητη κρέμα σήμερα. Γύρω στις 08:30 πήγα να πάρω άλλο ένα καφέ (ο "Μάριο" μου είχε φτιάξει ήδη όταν ξύπνησα), ήμουν επίσης πεινασμένος, πήραμε ένα κρουασάν επειδή η φυλακή δεν μας δίνει φαγητό για πρωινό, όπως έγραψα και στις προηγούμενες σελίδες.

Σήμερα περιμένω περισσότερα πράγματα από τη φυλακή: να πάω στη βιβλιοθήκη, να παραλάβω τα πλαστικά δοχεία, να μου φέρουν τη λύση για τον έλεγχο των τρωκτικών και την κρέμα. Θα δείξει αν γίνει αυτό τελικά σήμερα, προς το παρόν περιμένω να δω αν θα με καλέσουν και κοιτάζω έξω από το παράθυρο τους κρατούμενους που ασχολούνται με τον αθλητισμό.

Γύρω στις 12:00 πηγαίνω να πάρω το φαγητό, σήμερα είχαμε λαχανικά στην κατσαρόλα, μπορώ να πω ότι ήταν καλό σε σύγκριση με το φαγητό των προηγούμενων ημερών. Μέχρι τις 12:30 κανείς δεν με πήρε τηλέφωνο, κανένας φύλακας δεν με κάλεσε και έτσι έμεινα στο κρεβάτι. Με πήρε ο ύπνος γύρω στη 13:00 και μετά από περίπου μία ώρα **ξύπνησα φοβισμένος, γιατί έβλεπα έναν ακόμα εφιάλη**: ονειρεύτηκα ότι πνίγομαι κάπου σε λίγο νερό, ιδρώσα πολύ και γύρω στις 15:30 πήγα να κάνω ντους. Γύρισα στο κελί και γύρω στις 16:30 με φώναξε ο φύλακας. Με κάλεσαν στο αναρρωτήριο, μου έδωσαν μια κρέμα χεριών και ένα χαρτί από το νοσοκομείο από την Πάτρα από τις

24.07.2021. Δεν κατάλαβα τι ήταν, θα το δώσω στον δικηγόρο στην επόμενη επίσκεψη.

Γύρω στις 17:30 αγόρασα λίγο νερό και βγήκα λίγο στην αυλή, έμεινα μέχρι τις 18:15 και επέστρεψα στο δωμάτιο. Περίπου 10 λεπτά αργότερα ήρθε ο "Vasile" και βγήκα μαζί του λίγο στο διάδρομο. Εκεί μιλήσαμε για τα σχέδιά του να κάνει ένα πεστροφείο όταν βγει από τη φυλακή και είπε ότι θέλει να επιστρέψει στη Ρουμανία όπου διαθέτει λίγη γη και θέλει να εργαστεί στον αγροτικό τομέα.

Είχε πάει 19:00 και **ούτε σήμερα παρέλαβα τα πλαστικά δοχεία**, για να μπορώ να φάω σαν άνθρωπος. Είχα μερικά μακαρόνια και τυρί για δείπνο, έβαλα μια μπουκιά του φαγητού σε μια χαρτοπετσέτα και έφαγα περίπου το ένα τέταρτο της μερίδας.

Γύρω στις 20:00 πήγα να αγοράσω σάντουιτς από την καντίνα γιατί δεν είχα αρκετό φαγητό. Έφαγα το σάντουιτς και πήγα να ξαπλώσω να δω λίγη τηλεόραση. Γύρω στις 21:00 οι συγκρατούμενοί μου μου είπαν ότι πρόκειται να προβληθεί ένας αγώνας "Uefa Supercup". Παρακολούθησα τον αγώνα και **κατά τη διάρκεια του αγώνα άρχισε ο εφιάλτης**. Όλο μου το σώμα με φαγούριζε. Εφάρμοσα την κρέμα από το γιατρό, αλλά φάνηκε να γίνομαι χειρότερα, **τα περισσότερα μέρη του σώματος μου άρχισαν να πρήζονται**. Είχα φαγούρα παντού, δεν ήξερα πού να πρωτοξυστώ, ξυνόμουν όλη νύχτα. Στις 02:00 πήγα στο μπάνιο, έβαλα κρύο νερό πάνω μου, στις 04:00 επανέλαβα. Ξυπνούσα όλη τη νύχτα, χρησιμοποιώντας νερό και κρέμα, δεν ξέρω γιατί είχα τόσα πολλά πρηξίματα. Από αλλεργίες ή «βαμπίρ»; Γύρω στις 6:00 νομίζω ότι αποκοιμήθηκα.

Ημέρα 27^η : Πέμπτη, 12.08.2021

Στις 08:00 ξύπνησα και έδειξα στους συγκρατούμενούς μου τις πληγές, είπαν ότι μάλλον ήταν αλλεργία. Υπέμεινα για λίγο και καθώς γύρω στις 08:30 συνέχισα να ξύνομαι, πήγα στον φύλακα να του δείξω και με έστειλε στο ιατρείο λέγοντάς μου ότι ο γιατρός ήταν εκτός υπηρεσίας, αλλά θα με κουράρει ένας νοσοκόμος. Πήγα στο ιατρείο, ήταν ένας νοσοκόμος και ο συγκρατούμενός μου στο κελί ο Λάμπρος, που δούλευαν εκεί. Μου πρότειναν μια κρέμα, διαφορετική από τη χθεσινή. Αφού με ρώτησαν αν αυτή η κρέμα δούλευε, τους απάντησα όχι, μου έγραψαν "Fenistil gel" και ένα χάπι που ονομάζεται "Zirtek". Γύρω στις 09:30 επέστρεψα στο κελί, έβαλα την κρέμα και πήρα το χάπι. Τώρα περιμένω να έρθει ο δικηγόρος γιατί αυτό μου

είπαν στην τελευταία επίσκεψη. Γύρω στις 10:30 ήρθε ο Ανδρέας, ο Πατρινός δικηγόρος[...]του έδωσα το έγγραφο που έλαβα από τον γιατρό της φυλακής σχετικά με την επίσκεψή μου στο χειρουργό.

Μου είπε ότι ήμασταν στην τελική ευθεία και ότι αυτός και η Ζωή εργάζονταν στην υπόθεσή μου. [...] Μετά επέστρεψα στο κελί. Έπλυνα μερικά ρούχα, τα έβαλα στις εξωτερικές απλώστρες και επέστρεψα στο κελί γύρω στις 12:00. Πήγα να πάρω φαγητό.

Έφαγα λίγο κοτόπουλο και μπιζέλια. Γύρω στις 12:30 τηλεφώνησα στην Έλενα, είχε φτάσει στην Αθήνα για τη συνάντηση με τη Ζωή, τη δικηγόρο από την Αθήνα. Είπε ότι η συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στις 15:00.

Γύρω στις 13:00 με πήρε ο ύπνος για περίπου μία ώρα και γύρω στις 14:00 βγήκα στο διάδρομο για να μιλήσω με τον Vasile. Μου μίλησε για τη ζωή του στην Ελλάδα, ήταν μια ενδιαφέρουσα ιστορία. Γύρω στις 15:00 πήγα στο κατάστημα και πήρα έναν καφέ και μια πίτα και γύρισα πίσω στο κελί μου. Γύρω στις 16:00 τηλεφώνησα στην Έλενα, ήμουν περίεργος για τα νέα από τους δικηγόρους. Μου είπε να μείνω ήσυχος ότι όλα όσα εξαρτώνται από αυτήν ή τους δικηγόρους ήταν εντάξει. Οι δικηγόροι της έδωσαν επίσης **ελπίδες** και είναι για πρώτη φορά που έχω μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και **οι ελπίδες μου αυξάνονται**. Η Έλενα μου είπε ότι έχει ακόμα κάποια έγγραφα να δώσει στους δικηγόρους και όταν όλα είναι έτοιμα θα καταθέσουν τον φάκελο στο δικαστήριο.

Φαίνεται ότι το αντιαλλεργικό χάπι και η κρέμα είχαν επίδρασή επειδή δεν ξύνομαι άλλο, και τα πρηξίματα έχουν αρχίσει να μειώνονται. Είχα ένα προβληματικό βράδυ (δεν ήξερα ότι ήμουν αλλεργικός σε τίποτα), αλλά σήμερα είχα μια καλύτερη μέρα.

Γύρω στις 19:00 τηλεφώνησα στην Έλενα για να δω τι κάνει, έπινε μια μπύρα με τον Άντι, τον φίλο που ήρθαν μαζί οδικώς. Ήταν κουρασμένοι γιατί δεν κοιμήθηκαν χθες το βράδυ. Η Έλενα μου είπε ότι ο φίλος μου, ο Catalin Chirila, έγραψε μια επιστολή για τον χαρακτήρα μου για να την χρησιμοποιήσουν οι δικηγόροι στο δικαστήριο. Ήμουν πολύ χαρούμενος γιατί ίσως να έχει μεγάλη βαρύτητα καθώς είναι από έναν πρώην αστυνομικό πολύ γνωστό που χαίρει εκτιμήσεως στη Ρουμανία, τον οποίο γνωρίζω πολλά χρόνια (23-24 χρόνια).

Είναι 20:00 και στην τηλεόραση ξεκινά ένας αγώνας μεταξύ του **ΠΑΟΚ** όπου ο συμπατριώτης μου Lucescu είναι προπονητής και της Bohemia (ιρλανδική ομάδα). Τον παρακολούθησα μαζί με τους συγκρατούμενους μου και μετά πήγα για ύπνο.

Ημέρα 28^η : Παρασκευή, 13.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:00, είχα μερικά κόκκινα σπυριά από την αλλεργία στο σώμα μου, αλλά χθες το βράδυ κοιμήθηκα καλύτερα. Πήρα ένα χάπι για την αλλεργία, έβαλα την κρέμα στα κόκκινα πρηξίματα στο σώμα και **ελπίζω να πάψω να ξύνομαι πια**. Ζήτησα από τον Λάμπρο να μου φέρει και άλλα χάπια αλλεργίας από το γιατρό γιατί μου έχει μείνει μόνο ένα. Η νοσοκόμα είπε να παίρνω ένα την ημέρα, αλλά φαίνεται ότι πρέπει να πάρω 2, δεν μπορώ να καταλάβω σε τι είμαι αλλεργικός. Ο Μάριο μου έφτιαξε έναν καφέ και γύρω στις 08:20 πήγα στο μαγαζί με τον «Μπάνι» για να πιούμε κι άλλο καφέ και κατόπιν καθίσαμε στο κελί και βλέπαμε τηλεόραση.

Περίμενα να πάει 09:30, τηλεφώνησα στην Έλενα, η οποία είχε μόλις ξυπνήσει. Μου είπε ότι θα φάει κάτι, θα πιει έναν καφέ και στη συνέχεια θα φύγει για Ρουμανία. **Ήταν τόσο κοντά μου και δεν μπορούσα να την δω ...** τόση ανοησία από κάποιον που **δεν ενέκρινε την επίσκεψή της**. Πραγματικά ρώτησα και μου είπαν ότι δεν ήταν ακόμη δυνατό, το γιατί δεν το ξέρω αφού δεν μου το είπαν.

Γύρω στις 10:20 ο φύλακας με καλεί για να μου πει ότι μπορώ να πάω στη βιβλιοθήκη. Πήγα στη βιβλιοθήκη, πήρα 2 βιβλία και τα έβαλα στο κομοδίνο μου. Γύρω στις 11:30 ο φύλακας με κάλεσε ξανά για να παραλάβω τα πλαστικά σκεύη που μου είχε φέρει ο δικηγόρος πριν από λίγες μέρες, δεν ξέρω καν πότε, έτσι κι αλλιώς ήμουν ευτυχισμένος γιατί τώρα είχα κάπου να φάω.

Το σώμα μου συνεχίζει να φαγουρίζει, εμφανίστηκαν νέα κόκκινα σπυριά που μεγάλωναν και έβαλα ξανά κρέμα. Γύρω στις 12:00 πήγα να πάρω φαγητό, ήταν μια σούπα και μερικές ελιές. Έφαγα τη σούπα που ήταν σχετικά καλή και κάθισα στο κρεβάτι, αποκοιμήθηκα για μια ώρα. Από τις 14:30 έως τις 15:00 περίμενα στην ουρά για να πάρω τα φρούτα που παρήγγειλα πριν από λίγες μέρες. Γύρω στις 16:00, ένας Έλληνας που ερχόταν από το νοσοκομείο μεταφέρθηκε στο κελί, νοσηλεύτηκε για 21 ημέρες.

Φοβήθηκα όταν τον είδα, είχε έναν σωλήνα στο λαιμό του και έναν άλλο στον πνεύμονα, και μέσα από αυτούς ανέπνεε. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί τον έφεραν εδώ, σε τέτοιες συνθήκες. Υγιεινή δεν υπάρχει, αναπνέει μέσα από κάποιους σωλήνες και από ό, τι καταλαβαίνω έχει μόνο ένα μήνα για να τελειώσει την ποινή του ... **Πραγματικά τρομοκρατούμαι**. Έμεινα στο διάδρομο περισσότερη ώρα, έκανα ένα ντους και μετά έπαιξα χαρτιά με μερικούς κρατούμενους. **Δεν ήθελα να επιστρέψω στο δωμάτιο για να δω τον**

«παππού» με τους σωλήνες, είναι πραγματικά τρομακτικό να τον βλέπεις έτσι.

Γύρω στις 20:00 πήρα ένα σάντουιτς πριν κοιμηθώ και πήγα για ύπνο για να δω τηλεόραση. Εν τω μεταξύ, κάλεσα τον Τίκα για να δω πώς είναι, είπε ότι είχε γυρίσει από το χωράφι όπου εργάζεται αντικαθιστώντας με στις καλλιέργειες με τα βατόμουρα και τα φουντούκια μας. Τηλεφώνησα και στην «Έλλα», ήταν στη Βουλγαρία, επέστρεφε στη Ρουμανία.

Ημέρα 29^η : Σάββατο, 14.08.2021

Σηκώθηκα από το κρεβάτι γύρω στις 07:00, πάλι δεν κοιμήθηκα, νιώθω τσιμπήματα και **όλο μου το σώμα με φαγουρίζει από την αλλεργία**. Δεν ξέρω ακόμα σε τι είμαι αλλεργικός, αλλά, ταυτόχρονα, **δεν θέλω να πάω ξανά στο νοσοκομείο**. Έβαλα την κρέμα, πήρα κι άλλο χάπι ... η κρέμα έχει σχεδόν τελειώσει γιατί τη χρησιμοποίησα κατά κόρον. Στις 08:00 πήγα στο μπάνιο, ξέπλυνα τα σεντόνια για μια ώρα. Όταν έβαλα τα χέρια μου στο νερό άρχισαν να τσούζουν και σκέφτηκα ότι η αλλεργία μπορεί να οφείλεται στο απορρυπαντικό. Γύρω στις 09:00 στράγγιξα τα σεντόνια και βγήκα στην αυλή για να τα στεγνώσω (με βοήθησε ο Μάριο). Γύρισα στο κελί, **ο γέρος με τους σωλήνες είχε πύον πάνω του, τον βοήθησα να καθαριστεί με μερικά βρεγμένα μαντηλάκια γιατί δεν μπορούσε να κάνει ντους. Τον λυπάμαι**. Γύρω στις 10:00 ήπια έναν καφέ και έφαγα ένα σάντουιτς που αγόρασα από την καντίνα και μετά είδα τηλεόραση, ακούγοντας ελληνική μουσική στο «RTP».

Η αλλεργία **εξαπλώνεται** στο σώμα, έχω κόκκινα σπυράκια στα πόδια, στα χέρια και ακόμη και στους γλουτούς. Γύρω στις 12:00 ζήτησα να πάω στο νοσοκομείο για αλλεργικό τεστ, ο φύλακας τηλεφώνησε και είπε να περιμένω στο κελί μέχρι να με καλέσει. Γύρω στις 12:30 με κάλεσαν και **με έστειλαν στο ιατρείο**, πήρα μαζί μου όλη τη συσκευασία από τα χάπια και τις κρέμες που είχα χρησιμοποιήσει. Έφτασα στο αναρρωτήριο και ήταν ένας νοσοκόμος.

Είδε αυτό που είχα χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα, κοίταξε τον ιατρικό μου φάκελο, κοίταξε τους ερεθισμούς στο δέρμα μου και είπε ότι δεν ήξερε τι να κάνει γιατί δεν ήταν γιατρός. Σκέφτηκε για λίγο και μετά μου επανέλαβε ότι δεν ήταν γιατρός. Είπα "νοσοκομείο, τεστ αλλεργίας". Μετά από αυτό έκανε μερικές κλήσεις και κανείς δεν απάντησε. Στο τέλος, απάντησε κάποιος γιατρός, από ό,τι

κατάλαβα. Αφού τελείωσε η συνομιλία, ο νοσοκόμος είπε "ένεση θέλεις;", εγώ απάντησα "δεν είμαι γιατρός, δεν ξέρω", και αυτός μου απάντησε "γιατρός, τηλέφωνο, ένεση". Είπα "εντάξει" τι θα μπορούσα να πω, **θα είχα δεχτεί τα πάντα για να απαλύνω τους πόνους μου**. Ο νοσοκόμος μου έδωσε "Ομεπραζόλη" και **μου έκανε ένεση**, δεν κατάλαβα με ποια ουσία, αλλά κατάλαβα ότι είναι για αλλεργία. Μου έδωσε άλλα 6 χάπια "Zirtek" για να τα πάρω μαζί μου και με έστειλε στο κελί. Γιατί δεν με πήγαν να κάνω τεστ για αλλεργίες δεν ξέρω ... ίσως αυτή είναι η διαδικασία.

Είναι 13:00 καθώς γράφω αυτές τις γραμμές.

Στην συνέχεια έμεινα στο κρεβάτι μέχρι τις 15:00, οι ερεθισμοί του δέρματος μου συνεχώς με φαγουρίζουν. Γύρω στις 15:20 πήγα να κάνω μπάνιο, τότε ένιωσα πιο ανακουφισμένος. Ο Λάμπρος μου έβαλε κρέμα στην ερεθισμένη περιοχή και θα δούμε αν θα γίνει καλύτερα. Φαίνεται ότι σε εκείνη την περιοχή δεν έχω τόσο άσχημη φαγούρα, θα περιμένω ακόμα μερικές ώρες για να είμαι σίγουρος.

Πήρα ένα σάντουιτς από το κυλικείο και μια Coca-Cola γύρω στις 5:30 το απόγευμα γιατί **πεινούσα** και έμεινα στο κελί. Μερικοί κρατούμενοι είπαν ότι δεν ήταν καλό να εκτεθώ στον ήλιο, μου φάνηκε λογικό και κάθισα στο κελί βλέποντας τηλεόραση, με τα παράθυρα και τις πόρτες ανοιχτές για να πάρω λίγο αέρα. Γύρω στις 18:00, ο "Solvi" έφερε το φαγητό, ήταν ανατολίτικη σαλάτα και λίγο τυρί. Νομίζω ότι θα φάω λίγο, ελπίζω η αλλεργία να μην είναι από το φαγητό.

Οι ερεθισμοί μου άρχισαν να εξαφανίζονται από τα χέρια, νομίζω ότι δεν είναι από το φαγητό. Έμεινα στο δωμάτιο μόνος από τις 18:30 έως τις 20:00 όταν και οι συγκάτοικοι μου επέστρεψαν στο κελί και παρακολούθησαμε τηλεόραση μέχρι τις 12:00. Στο μεταξύ έπινα ένα ποτήρι «μπράντι πορτοκάλι» που το είχα λάβει από άλλους κρατούμενους, και το οποίο φτιάχτηκε εδώ τοπικά για την αυριανή γιορτή της «Παναγίας». Με ηρέμησε και κάποια στιγμή με πήρε ο ύπνος.

Ημέρα 30^η : Κυριακή, 15.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:00, πήγα στο μπάνιο, σήμερα ήμουν ο πρώτος που ξύπνησα. Έμεινα στο κρεβάτι μέχρι τις 8:00 περίπου βλέποντας τηλεόραση, μετά άνοιξε η πόρτα του κελιού και πήγα να πάρω έναν καφέ. Ήπια τον πρώτο μου καφέ στο δωμάτιο και γύρω στις 08:50 πήγα να πάρω έναν ακόμη καφέ που ήπια έξω στην αυλή με τον

Vasile. Έμεινα έξω μέχρι τις 10:00, έκανε ζέστη, γύρω στις 11:00 πήγα να πάρω κόκα κόλα και ξαναβγήκα για 30 λεπτά. Τηλεφώνησα στην Έλλα, είχα μια μικρή κουβέντα μαζί της, περίμενε να πάει στη γιαγιά και είπα ότι θα της τηλεφωνήσω αργότερα για να μιλήσω και με τη γιαγιά.

Σήμερα τηλεφώνησα επίσης στον Άντι για να τον ευχαριστήσω που ήρθε με την Έλλα στην Αθήνα για τη συνάντηση με τους δικηγόρους. Κάλεσα επίσης τον φίλο μου τον Σαμίρ για να δω πώς είναι, είπε ότι ήταν στην Ιταλία και ότι αυτός και η οικογένειά του ήταν καλά.

Περιμένω να έρθει το φαγητό. Είμαι περίεργος αν θα μας δώσουν μπίρα και να δούμε τι έχουμε σήμερα, μύριζε ωραία στην αυλή, σαν κρέας. Στις 12:00 μας έφεραν **αρνί, τηγανητές πατάτες και μπίρα** με 4,5% αλκοόλ. Οι συγκρατούμενοι μου έδωσαν όλες τις μπίρες τους, ήπια 4 μπίρες. Έφαγα και ζαλίστηκα από αυτές τις μπίρες, παρακολούθησα τους χορούς μερικών συγκρατουμένων, ήταν μια **μεγάλη γιορτή και πάρτι σε όλη τη φυλακή**. Γύρω στη 1:00, τηλεφώνησα στην Έλλα,μίλησα μαζί της, με τη «μαμάι» (γιαγιά) και τη «μαμά Κάρμεν». Βρίσκονταν στην αυλή της γιαγιάς.

Τα σημάδια είχαν εξαφανιστεί από το σώμα μου και πήγα για ύπνο. Κοιμήθηκα σχεδόν όλη μέρα, έμεινα στο κρεβάτι, με πονούσε το κεφάλι από τις μπίρες.

Ημέρα 31^η : Δευτέρα, 16.08.2021

Ξύπνησα στις 06:00, με ερεθισμό ξανά στο δέρμα μου, **όλο το σώμα μου είχε φαγούρα**. Μέχρι τις 8:00 έβαλα κρύο νερό στον εαυτό μου μερικές φορές και συνέχισα να ξύνομαι. Είπα στον Λάμπρο πριν πάει στη δουλειά να δει τον γιατρό (αν είχε αυτός επιστρέψει). Γύρω στις 8:30 πήγα στα ντους, έκανα ένα κρύο μπάνιο, μήπως και πάψει η φαγούρα αν και ακόμα περιμένω να πάω στο γιατρό για test αλλεργίας. Είναι 10:00 και παίρνω τηλέφωνο τον Νταν να δω τι κάνει. Έπινε έναν καφέ. Τηλεφώνησα επίσης στην Έλλα, μου είπε ότι είχε πάρει και άλλα έγγραφα για μετάφραση για να τα φέρει στους δικηγόρους προκειμένου να τα υποβάλουν στον φάκελο. Γύρω στις 10:30 έβαλα ξανά νερό στο ερεθισμένο δέρμα μου, **το δέρμα μου συνέχιζε να καίει**. Γύρω στις 10:40 πήγα να αγοράσω 2 κρουασάν επειδή πεινούσα. Έφαγα ένα και αγόρασα επίσης σκέτο νερό και κάθισα στο τραπέζι με τους συγκρατουμένους μου. Στις 11:00 **ο φύλακας με κάλεσε για να μου πει ότι δεν έχουν το φάρμακο για την απολύμανση**, αλλά έχουν ένα άλλο και ότι πρέπει να πληρώσω με χρήματα, ότι δεν μπορούν να πάρουν χρήματα από τον λογαριασμό μου

για αυτό. Είπα ότι δεν είχα μάρκες γιατί ποτέ δεν ζήτησαν τόσα πολλά (50 ευρώ). Το εβδομαδιαίο όριο είναι 40 ευρώ, δεν ξέρω πώς θα μπορούσα να έχω 50 ευρώ σε χρήματα για να φάω και να πιω νερό και να αγοράσω το αντίστοιχο φάρμακο. Κάτι τέτοιο είναι παράλογο!

Ζήτησα να πάω στον λογιστή για να μου δώσει χρήματα από τον λογαριασμό μου για να αγοράσω το διάλυμα απολύμανσης και τώρα περιμένω να δω αν θα με καλέσει να μου δώσει χρήματα για να απολυμάνω το κελί. Κάποια στιγμή ο φύλακας με ρώτησε για τον αριθμό λογαριασμού που είχα εδώ για να πάρει από τα χρήματά μου για το διάλυμα απολύμανσης.

Σήμερα **σκόπευα να αρχίσω απεργία πείνας** και να σταματήσω να λαμβάνω την φαρμακευτική μου αγωγή επειδή δεν με πήγαν στον γιατρό για ένα συνηθισμένο αλλεργικό τεστ. Πήρα τηλέφωνο την Έλλα και της είπα να επικοινωνήσει με τους δικηγόρους για να κάνουν αίτημα να με πάνε στο νοσοκομείο. Μετά από 20 λεπτά τηλεφώνησα ξανά για να δω τι είπαν και η Έλλα μου είπε ότι οι δικηγόροι θα υποβάλουν την αίτηση σήμερα. **Ελπίζω να πάω στο γιατρό γιατί η αλλεργία εξαπλώνεται ακόμα.**

Στις 12:00 ήρθε το φαγητό αλλά δεν έφαγα, δεν έχω όρεξη και **επίσης φοβάμαι να φάω** γιατί δεν γνωρίζω ακόμα σε τι είμαι αλλεργικός.

Κοιτούσα τώρα τι κατέγραψα εδώ και φαίνεται ότι τα προβλήματα με τις ψείρες ξεκίνησαν πριν από 2 εβδομάδες και η αλλεργία λίγες μέρες αργότερα. Είναι ήδη πολύς καιρός. Γύρω στη 13:00 πήγα για ύπνο, **ένιωσα σωματικά και ψυχικά εξαντλημένος**. Δεν αντέχω άλλο αυτές τις συνθήκες, ούτε τη φυλακή, νιώθω σαν σε κομμουνιστικό στρατόπεδο.

Κοιμήθηκα για μια ώρα και γύρω στις 14:00 βγήκα στο διάδρομο, έμεινα με τον Vasile. Από σήμερα ο Vasile μετακόμισε στο κελί μας. Γύρω στις 15:00 πήγα στο κυλικείο, πήρα τρεις πίτες, δύο νερά και μία κόκα κόλα. Έφαγα μια πίτα και κράτησα δύο για αργότερα. Ύστερα πήγα να πάρω τα ψώνια μου και γύρισα πίσω στο δωμάτιο. Είχα ερεθισμό σε όλο μου το σώμα. Στις 16:30 πήγα να κάνω ντους, με ενόχλησε στο δέρμα το ζεστό νερό και χρησιμοποίησα κρύο νερό. Η αίσθηση ήταν σαν το κάψιμο, σαν να έβαζα κάτι καυτό στο δέρμα μου. Είναι 17:20 και γράφω αυτές τις γραμμές, **είμαι θυμωμένος με την αδιαφορία** με την οποία αντιμετωπίζομαι για την αλλεργία και είμαι προετοιμασμένος με έγγραφο, έτσι ώστε αύριο, αν δεν οδηγηθώ στο νοσοκομείο, να **αρχίσω απεργία πείνας**. Οι συγκρατούμενοί μου μου είπαν ότι αν το κάνω αυτό, η διεύθυνση θα ζητήσει τη μεταφορά μου σε

άλλη φυλακή. Δεν ξέρω αν συμβαίνει αυτό ή φοβούνται ότι μπορεί να βρουν τον μπελά τους εξαιτίας της απόφασής μου, έτσι κι αλλιώς θέλω να υποβάλω μήνυση κατά της φυλακής, ώστε να μην υποστούν άλλοι αυτό που έπαθα εγώ εδώ.

Γύρω στις 19:00 μίλησα με την Έλλα, μου είπε ότι μίλησε με τον Ανδρέα και ότι θα έρθει αύριο το πρωί για να με δει και ότι ετοίμασε το αίτημα για να μεταφερθώ στο νοσοκομείο για το τεστ αλλεργίας. **Είμαι πολύ κουρασμένος, τρώω λίγο και πάω για ύπνο**, μας έδωσαν ζυμαρικά με ρίγανη και λίγο τριμμένο τυρί από πάνω. Έχω ακόμα τις πίτες. Τρώω τη μία και κρατάω την άλλη για αύριο το πρωί. Τρώγοντας παρατήρησα ένα πρήξιμο στο δεξί μου πόδι, μέχρι τώρα δεν είχα κάτι τέτοιο, έτσι κι αλλιώς νομίζω ότι είναι από αλλεργίες. Γύρω στις 20:00 ξεκίνησε μια ταινία και την είδα, **το σώμα μου έκαιγε συνεχώς**, έβαλα λίγο κρύο νερό στον κορμί μου και κοιμήθηκα γύρω στις 12:00.

Ημέρα 32^η : Τρίτη, 17.08.2021

Σήμερα ξύπνησα στις 06:30, ο φύλακας χτύπησε την πόρτα για να ξυπνήσει ο «παππούς με τα σωληνάκια» για να τον μεταφέρει σε άλλο σωφρονιστικό κατάστημα με νοσοκομείο. Χαίρομαι για αυτόν γιατί δεν υπήρχαν συνθήκες εδώ για να καθίσει και να αναπνέει μέσα από κάποιους σωλήνες.

Σήμερα έχει περάσει ένας μήνας από τότε που συνελήφθη και ακόμα δεν ξέρω γιατί ... ούτε ερωτήσεις, ούτε ανακρίσεις, ούτε τίποτα.

Γύρω στις 07:30 ο «Μάριο» μου έφτιαξε έναν καφέ, έμεινα με τον «Vasile» και ήπιαμε τον καφέ μέχρι τις 08:30 περίπου. Μετά πήγα στο κυλικείο και ήπια άλλο έναν καφέ. Περιμένω να δω αν και πότε θα πάω στο νοσοκομείο και περιμένω να έρθει ο δικηγόρος και να δω αν έχει κάποια είδηση για μένα. Ήταν 10:00 και κανείς δεν με έχει καλέσει για να πάω στο νοσοκομείο ή να μου δώσει κάποια θεραπεία για την αλλεργία που δεν περνά. Γύρω στις 10:30 ήρθε ο δικηγόρος, μου είπε ότι δεν υπάρχουν νέα από τους Αμερικανούς ή από άλλο αλλού και ότι εργάζονται για τον φάκελό μου για να καταθέσουν (αίτημα αποφυλάκισης) στο δικαστήριο την επόμενη εβδομάδα. Σκέφτομαι σοβαρά να ξεκινήσω απεργία πείνας σύντομα γιατί **φαίνεται ότι με αγνοούν με κάθε τρόπο.**

Γύρω στις 12:00 ο «Vasile» πήγε και έφερε φαγητό για όλους στο δωμάτιο. Μας έδωσαν ρύζι, σαλάτα και ρολάκια κιμά. Έφαγα μόνο δύο με μουστάρδα, δεν μπορούσα να φάω. Γύρω στις 12:30 πήγα για ύπνο,

ίσως κοιμηθώ λίγο. Με πήρε ο ύπνος γύρω στη 1:00 για περίπου μία ώρα όταν ξύπνησα λόγω της ζέστης. Φαίνεται ότι δεν έχω ακόμα δικαίωμα σε ανεμιστήρα, εδώ οτιδήποτε διαρκεί πολύ ή παίρνει πολύ χρόνο να συμβεί. Έκανα το αίτημα για τον ανεμιστήρα την περασμένη εβδομάδα, δεν έχω λάβει ακόμη καμία απάντηση. Το βράδυ είναι καυτό, κατά τη διάρκεια της ημέρας είναι σαν να βρίσκεσαι σε φούρνο. Αρκεί ένας απλός ανεμιστήρας. Δεν ζήτησα να αγοράσω κλιματισμό, ή ποιος ξέρει τι, που θα μπορούσε να έρθει πιο γρήγορα και να το πάνε στην αποθήκη όπως την τηλεόραση, την οδοντόβουρτσα και το ξυράφι.

Μερικές φορές **θαυμάζω την ανικανότητα ορισμένων ανθρώπων εδώ**, ειδικά εκείνων που διευθύνουν αυτό το σωφρονιστικό κατάστημα. Δεν ξέρω πώς έφτασαν σε αυτές τις θέσεις, αλλά σίγουρα όχι λόγω των ικανοτήτων τους. Γύρω στις 16:00 τηλεφώνησα στην Έλλα, είχε πάει στο γιατρό και μου έδωσε πολύ καλά νέα, δηλαδή ότι δεν χρειαζόταν άλλη επέμβαση.

Η σκέψη να χειρουργηθεί ξανά με τρόμαζε, αυτό είναι το μόνο που σκεφτόμουν όλη μέρα, αλλά τώρα μπορώ να πω ότι έχω ανακουφιστεί από αυτήν την άποψη.

Μέχρι τις 18:00 κάθισα στο διάδρομο και έβλεπα μερικούς ανθρώπους να παίζουν μπιρίμπα, μετά ήρθε το φαγητό. Μας έδωσαν τυρόπιτα. Δεν πεινούσα και το έδωσα στους συγκρατούμενούς μου. Είχα ήδη φάει μία από το κυλικείο, πήγα στο ντους και μετά πήγα στο κρεβάτι για να δω τηλεόραση. Είδα ειδήσεις, παρακολούθησα το δράμα στο Αφγανιστάν και την αδιαφορία του Μπάιντεν για αυτά. Μετά τις ειδήσεις ξεκίνησε μια σειρά και την παρακολούθησα μέχρι τις 19:30 περίπου. Ήμουν ακόμα στο κρεβάτι και γύρω στις 22:00 παρακολούθησα την ταινία "Mad Max 4" και αποκοιμήθηκα.

Ημέρα 33^η : Τετάρτη, 18.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 7:00. Πήγα στο μπάνιο να καπνίσω ένα τσιγάρο για να μην ενοχλήσω τους συγκρατούμενούς μου και ξαναπήγα για ύπνο, όπου έμεινα μέχρι τις 08:00. Τότε ο «Μάριο» μου έφτιαξε έναν καφέ, οι άλλοι ξύπνησαν και βλέπαμε τηλεόραση, ειδήσεις. Περίμενα να δω αν θα με καλέσουν από το ιατρείο. Γύρω στις 09:30 με κάλεσε ο φύλακας να μου δώσει το σκεύασμα για την απολύμανση του δωματίου, υπέγραψα ένα χαρτί για αυτό. Γύρω στις 10:00 με κάλεσαν στον γιατρό.

Πήγα στο γραφείο του γιατρού με τέσσερα «βαμπίρ» σφραγισμένα σε ένα ποτήρι, περίμενα να μπω στο γραφείο, 10 λεπτά αργότερα με κάλεσαν μέσα.

Μπήκα μέσα και έβαλα το ποτήρι στο τραπέζι της γιατρού, της είπα τι ήταν και **πήδηξε από την καρέκλα της, λέγοντάς μου ότι δεν είναι αποδεκτό επειδή ήταν γιατρός**. Απάντησα ότι ακόμη και για μένα, ως ασθενή, δεν είναι αποδεκτό να πειραματίζονται με όλα τα πιθανά φάρμακα και να ζω με "βαμπίρ".

Αν σε αυτή δεν της άρεσε να τα βλέπει σφραγισμένα, εμένα δεν μου αρέσει να με δαγκώνουν.

Της έδειξα τις πληγές που μου προκάλεσαν και της είπα ότι ίσως η αλλεργική αντίδραση προέρχεται από τα "βαμπίρ" και ότι θέλω να κάνω ένα τεστ αλλεργίας. Μου είπε ότι **δεν μπορεί να με πάει στο νοσοκομείο** γιατί αυτό απαιτεί ραντεβού, αλλά μπορούν να φέρουν έναν δερματολόγο για να ελέγξει την υγεία μου στο σωφρονιστικό κατάστημα.

Ρώτησα γιατί χρειάστηκε μια εβδομάδα για να ζητηθεί η γνώμη της και μου είπε ότι έλειψε σε άδεια αυτή την περίοδο. Πρόσθεσε ότι τα «βαμπίρ» δεν είναι δική της ευθύνη.

Έχει την ευθύνη να ειδοποιήσει τις αρμόδιες αρχές για τις συνθήκες στο σωφρονιστικό κατάστημα, δηλαδή το "Εθνικό Ινστιτούτο Δημόσιας Υγείας", επειδή αυτά τα "βαμπίρ" μπορούν να μεταδώσουν ασθένειες από το ένα άτομο στο άλλο. Φυσικά, δεν θα το έπραττε αυτό ή τουλάχιστον αυτή ήταν η γνώμη μου.

Κάθισα και σκέφτηκα και προτίθεμαι να ζητήσω από τους δικηγόρους να ειδοποιήσουν τις αρμόδιες αρχές σχετικά με την συμπεριφορά της γιατρού στο σωφρονιστικό κατάστημα και να καταγγείλουν στον ιατρικό σύλλογο, το δημόσιο ινστιτούτο υγείας και την αρμόδια εισαγγελία ώστε να αποφασίσουν εάν η περίπτωση μου αντιμετωπίστηκε σωστά και σύμφωνα με το νόμο. Είμαι πρόθυμος να ζητήσω οικονομική βοήθεια από τους φίλους μου για να προσλάβω έναν άλλο ειδικό δικηγόρο για αυτήν την υπόθεση γιατί ίσως οι δικηγόροι που με εκπροσωπούν στο θέμα της σύλληψής μου να μην έχουν χρόνο για αυτές τις νέες καταγγελίες που θέλω να υποβάλω.

Έμεινα στο δωμάτιο και σκεφτόμουν μόνο αυτό όλο το πρωί και γύρω στη 13:00 πήγα για ύπνο με την ελπίδα ότι θα με πάρει ο ύπνος. Περιμένω στις 15:00 για να καθαρίσω το κελί, αλλά από όσο γνωρίζω η απεντόμωση γίνεται από άτομα εξουσιοδοτημένα να χρησιμοποιούν επικίνδυνες ουσίες για την ανθρώπινη υγεία και αυτές οι ουσίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο από εξειδικευμένα

άτομα. Δεν έχω παρακολουθήσει μαθήματα και δεν έχω εκπαιδευτεί στη χρήση τοξικών ή επικίνδυνων ουσιών, αλλά θα κάνω ό,τι μπορώ για να χρησιμοποιήσω σωστά αυτήν την ουσία, αλλά δεν μπορώ να αναλάβω την ευθύνη για την υγεία των συγκρατουμένων μου. Στο παρελθόν έχω δει στην τηλεόραση πολλές περιπτώσεις λανθασμένης χρήσης επικίνδυνων ουσιών που ακολουθούνται από σοβαρή δηλητηρίαση ή ακόμα και θάνατο και δεν θα ήθελα να αναλάβω τέτοιους κινδύνους. Θα σκεφτώ, θα μιλήσω με τους συγκρατουμένους μου για να δούμε ποια είναι η καλύτερη επιλογή για εμάς. Το διάλυμα που έλαβα ονομάζεται "Fendorf Top" και έχει 100 ml, οι οδηγίες χρήσης είναι στα ελληνικά, γλώσσα που δεν γνωρίζω, επίσης δεν γνωρίζω τη δοσολογία ή αν πρέπει να αναμιχθεί με νερό ή όχι. Ο "Μάριο" τελικά διάβασε το φυλλάδιο και χρησιμοποίησε το φάρμακο για να ραντίσει το δωμάτιο. Είπα ότι δεν παίρνω το ρίσκο να το χρησιμοποιήσω γιατί μπορεί να είναι επικίνδυνο. Έφυγα από το κελί ενώ ψέκασε και κάθισα στο διάδρομο για 30 λεπτά. Ανοίξαμε τα παράθυρα και μετά άνοιξα την πόρτα για να αερίσω.

Μίλησα στην «Έλλα» στο τηλέφωνο, είχε βρει έναν δικηγόρο στην Αθήνα που ειδικεύεται σε τέτοια θέματα. Μου έδωσε το όνομα και τον αριθμό τηλεφώνου του, το όνομά του είναι Χάρης Π.

Περιμένω τον Αντρέα, τον δικηγόρο από την Πάτρα, να έρθει και να συζητήσω μαζί του, ενδεχομένως να επικοινωνήσει μαζί του προκειμένου να συνεργαστεί για την υποβολή των καταγγελιών. Η Έλλα μου είπε ότι ο Ανδρέας μπορεί να έρθει σήμερα το απόγευμα ή αύριο το πρωί να με επισκεφτεί.

Ήταν 18:00 και ο «Μάριο» πήγε να πάρει φαγητό. Είχαμε ψιλοκομμένα λαχανικά, έφαγα λίγο, είχα επίσης ένα χάμπουργκερ που έφαγα μετά και είδα τηλεόραση μέχρι τις 19:00 περίπου. Στις 19:15 τηλεφώνησα στην «Έλλα» για να δω αν έχει νέα και να της πω ότι ακόμα δεν έχω μιλήσει με τον Αντρέα σήμερα και ότι περιμένω να έρθει αύριο. Μετά από αυτό, πήγα για ύπνο και περίμενα να ξεκινήσει ο ποδοσφαιρικός αγώνας, στις 22:00. Παρακολουθήσαμε μια ταινία (δεν έχουμε παρακολουθήσει τον αγώνα ποδοσφαίρου), είδα περίπου τη μισή και αποκοιμήθηκα.

Ημέρα 34^η : Πέμπτη, 19.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:30, και ξυνόμουν και πάλι παντού. Σκότωσα επίσης έναν «βαμπίρ» που βρισκόταν στον τοίχο, φαίνεται ότι το δωμάτιο δεν είχε απολυμανθεί σωστά. Ήπια έναν καφέ

και κάθισα με το «Σόλβι» στο παράθυρο, κάπνισα μερικά τσιγάρα και περίμενα να ξεκλειδώσει η πόρτα του κελιού. Ο «Σόλβι» ήθελε να βγει να τρέξει. Περιμένω να έρθει ο Ανδρέας για να αποφασίσω να δω πώς θα ενεργήσω εναντίον του σωφρονιστικού καταστήματος και του γιατρού εδώ.

Γύρω στις 09:00 πήγα και ήπια έναν καφέ και άκουγα μουσική στην τηλεόραση μέχρι τις 10:00 περίπου. **Συνέχισα να ξύνομαι** και να γράφω σε ένα χαρτί αυτά που έπρεπε για να μην ξεχάσω κάτι. Σκοπεύω να κάνω καταγγελίες σε όλες τις αρμόδιες αρχές γιατί αυτή η μεταχείριση και **αυτές οι συνθήκες δεν είναι ανθρώπινες**. Οι υπόλοιποι κρατούμενοι φοβούνται και δεν έχουν το θάρρος να δράσουν γιατί θα απομονωθούν, θα μετακινηθούν ή θα στερηθούν τα δικαιώματά τους. Από τη μία πλευρά, τους καταλαβαίνω, αλλά δεν μπορώ να δεχτώ μια τέτοια μεταχείριση ή εκδίκηση επειδή κάτι τέτοιο στην ελευθερία δεν είναι παραδεκτό. Ωστόσο, **εδώ είναι Ευρωπαϊκή Ένωση, όχι το Αφγανιστάν, για να βλέπεις αίμα στους τοίχους ή να φοβάσαι να καθίσεις στο κρεβάτι**. Είναι 12:00, ο "Μάριο" πάει να φέρει το φαγητό, είπε ότι θα φέρει για όλο το κελί. Έχουμε μπουτάκια κοτόπουλου με ψητές πατάτες και σαλάτα. Το σημερινό φαγητό φαίνεται καλό, θα το φάω κι εγώ. **Το φαγητό ήταν πραγματικά νόστιμο**.

Αφού έφαγα, μίλησα με την "Έλλα" και μου είπε ότι μίλησε με τον Αντρέα και θα έρθει να με επισκεφτεί σήμερα το απόγευμα, τον περιμένω με ανυπομονησία.

Μου λείπει να δω την «Έλλα», είναι λες και έχει περάσει ένας χρόνος από την τελευταία φορά που την είδα. Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν μπορεί να με επισκεφτεί, τι είδους σύστημα είναι εδώ .. φαίνεται ότι είναι ειδικά κατασκευασμένο για να σε τρομοκρατεί ψυχικά.

Έμεινα στο κρεβάτι αφού έφαγα και γύρω στις 14:00 τηλεφώνησα ξανά στην «Έλλα», μου είπε ότι μίλησε επίσης με την δικηγόρο από την Αθήνα και ότι οι δικηγόροι θα καταθέσουν τα έγγραφα για την αποφυλάκισή μου την επόμενη εβδομάδα. Στις 15:00 ο Ανδρέας ήρθε να με επισκεφτεί, μου είπε ότι εργάζεται στην ετοιμασία του φακέλου και ελπίζει ότι το Σαββατοκύριακο θα τελειώσει και θα συνεννοηθεί τη Ζωή για να ορίσουν την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης.

Ανυπομονώ να μάθω την ημερομηνία και ελπίζω να αποφυλακιστώ.

[...]

Έμεινα στο δωμάτιο με τους συγκρατούμενους μου μέχρι τις 18:00, όταν πήγα να πάρω το βραδινό. Μας έδωσαν κάποιου είδους

πίτσα, δεν μπορούσα να φάω, **είχε φρικτή γεύση**. Είχα πάρει τυρόπιτα από το κυλικείο και την έφαγα για βράδυ. Έκανα ένα ντους και περίμενα τους αγώνες στα προκριματικά του Κυπέλλου Uefa, ένα στις 21:00 και ένα άλλο στις 22:00. Ήρθε η ώρα του αγώνα, και εγώ ξυνόμουν συνέχεια από τα τσιμπήματα των «**βαμπίρ**». Παρακολούθησα τους αγώνες και έμεινα στο κρεβάτι, δεν μπορούσα να κοιμηθώ καθόλου **και μέχρι περίπου τις 03:00 κοιτούσα τους τοίχους**. Η τηλεόραση έκλεισε γύρω στις 12:30. Γύρω στις 02:30 έβαλα λίγη κρέμα στα τσιμπήματά μου γιατί ακόμα είχα φαγούρα και κάποια στιγμή με πήρε ο ύπνος.

Ημέρα 35^η : Παρασκευή, 20.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:30 όταν ήρθε ο φύλακας να κάνει την πρωινή μέτρηση, πήγα στο μπάνιο, ήπια έναν καφέ και πήγε 08:30.

Πήγα και πήρα τηλέφωνο τον «Τίκα», τον γείτονα μου, για να δω σε τι στάδιο βρισκόμαστε με τις καλλιέργειες των δέντρων και να δω τι κάνει, τι κάνουν τα σκυλιά (μου λείπουν πραγματικά). Αφούμίλησα με τον "Tica", πήγα να αγοράσω έναν καφέ και επέστρεψα στο δωμάτιο για να γράψω αυτές τις γραμμές.

Τώρα περιμένω τον Ανδρέα με νέα για τη κράτηση μου και τα προβλήματα με τον γιατρό και το σωφρονιστικό κατάστημα. Οι συγκρατούμενοι επίσης ξύπνησαν και διαμαρτυρήθηκαν για τα "βαμπίρ" καθώς είχαν φαγούρα όλη τη νύχτα.

Μάζεψα περίπου 6 ακόμη «βαμπίρ» σε ένα ποτήρι, ήθελα να τα πάω στον διευθυντή, αλλά οι συγκρατούμενοι μου είπαν ότι δεν ήθελαν να έχουν προβλήματα και τα πέταξα στην τουαλέτα.

Γύρω στις 10:30 ήρθε ο Ανδρέας και μου είπε τα ίδια πράγματα με χθες, ότι έχει σχεδόν όλα τα έγγραφα έτοιμα, λείπουν μερικά ακόμη. Το πραγματικό νέο ήταν ότι ετοιμάζε την αίτηση για αποφυλάκιση και ότι είχε ακόμα λίγα να γράψει. Η Έλενα δεν ξέρει ακόμα πότε θα έρθει, ο Ανδρέας θα την ενημερώσει εκ των προτέρων.

Δεν ξέρω τι άλλο να πω και τι να πιστέψω, ψυχικά είμαι «κάπως», εξαιτίας της όλης κατάστασης στην οποία βρίσκομαι, κρατούμενος,

χωρίς ιατρικό ενδιαφέρον για τα προβλήματά μου, χωρίς τίποτα συγκεκριμένο. [...]

Έμεινα στο δωμάτιο και τα σκέφτηκα όλα αυτά μέχρι τις 12:00, όταν ο «Μάριο» έφερε φαγητό για όλους στο κελί. Δεν έφαγα, έπεσα στο κρεβάτι και **είχα κατάθλιψη** και σκεφτόμουν, ο χρόνος περνάει πολύ σκληρά και μου λείπουν όλο και περισσότερο οι αγαπημένοι μου. Αν για τον πρώτο μήνα της σύλληψή μου, νόμιζα ότι ήταν δύσκολος, οι τελευταίες 2 ημέρες ήταν ακόμη πιο δύσκολες και **ήμουν ψυχικά εξαντλημένος**.

Είμαι νευρικός, κλαίω και ελπίζω να μην έχω κατάθλιψη. Προσπαθώ να μην παίρνω αποφάσεις που επηρεάζουν τη σωματική μου υγεία, σήμερα τελειώνουν τα χάπια που συνταγογράφησαν οι γιατροί στο νοσοκομείο, έχω ακόμα ένα χάπι από το καθένα, ελπίζω ότι το σωφρονιστικό κατάστημα θα μου φέρει καινούρια για να συνεχίσω τη θεραπεία. Εάν δεν λάβω άλλα χάπια νομίζω ότι θα πρέπει να υποβάλω σχετικό αίτημα, δεν ξέρω ποια είναι η διαδικασία ή πόσος χρόνος θα πάρει για να τα λάβω εάν πρέπει να υποβάλω αίτηση, ελπίζω όχι εννέα ημέρες ξανά.

Καθώς έγραφα αυτές τις γραμμές, ήταν 13:30 και περίμενα να ξεκλειδώσουν την πόρτα του κελιού για να βγω στο διάδρομο όπου είναι πιο δροσερά. Φαίνεται ότι όταν γράφω ο χρόνος κυλάει, αλλιώς φαίνεται να μένει ακίνητος. Γύρω στις 14:00 τηλεφώνησα στην «Έλλα», η οποία μου είπε ότι είχε μεταφράσει σχεδόν όλα τα έγγραφα και ότι είχε στείλει αντίγραφα στους δικηγόρους ώστε να τελειώσουν την τεκμηρίωση της υπόθεσής μου. Μου είπε επίσης ότι ετοιμάζεται να έρθει στην Ελλάδα την επόμενη εβδομάδα και ότι όλα είναι καλά στο σπίτι, για να παραμείνω ήρεμος. Γύρω στις 15:00 πήγα να παραλάβω αυτό που είχα παραγγείλει τη Δευτέρα από την καντίνα και επέστρεψα στο κελί. Μίλησα με τους συγκρατούμενους μου για την υπόθεσή μου, δεν είχα μιλήσει γι 'αυτό πριν, και **ήταν επίσης έκπληκτοι που βρισκόμουν εδώ**, σε αυτό το σωφρονιστικό κατάστημα, μεταξύ των αμετάκλητα καταδικασμένων. Έβλεπα τηλεόραση μέχρι τις 18:00 όταν και πήγα να πάρω φαγητό. Σήμερα μας έδωσαν βραστές πατάτες και λίγη σαλάτα, έφαγα λίγο και πήγα για ύπνο. Ήταν 20:00, έκανα ένα ντους και γύρισα πίσω στο κελί μου για να δω τηλεόραση. Παρακολούθησα την ταινία «Χελώνες Ninja» και αποκοιμήθηκα, ξυπνώντας μερικές φορές λόγω της ζέστης και του κνησμού στο δέρμα.

Ημέρα 36^η : Σάββατο, 21.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:00, ήπια έναν καφέ και περίμενα να ανοίξει η πόρτα από το κελί. Γύρω στις 08:15 βγήκα για 30 λεπτά στην αυλή και ήπια ακόμα έναν καφέ. Μετά ήπια έναν ακόμα καφέ και γύρισα πίσω στο κελί.

Γύρω στις 10:00 τηλεφώνησα στην Έλλα για να δω πώς είναι και να τη ρωτήσω αν πηγαίνει στα κτήματα. Μου είπε ότι θα πήγαινε εκεί τις επόμενες μέρες για να τελειώσει ορισμένα πράγματα και θα τραβήξει φωτογραφίες για να δώσει στους δικηγόρους, οπότε ίσως έχω την ευκαιρία να δω σε τι φάση βρίσκονται τα φυτά. Η Έλλα ήταν ακόμα στο σπίτι, μου είπε ότι θα πάει στο βουνό γύρω στις 15:00.

Ο χρόνος περνάει πολύ αργά, ανυπομονώ για την επόμενη εβδομάδα, **ελπίζοντας να φύγω από αυτήν την κόλαση**. Μένω εδώ καίτοι αθώος, **κανένας δεν με ανέκρινε**, καμία αρχή δεν ενδιαφέρεται για τη μοίρα μου. Ο γιατρός δεν μου έδωσε ξανά τα φάρμακα για την καρδιά που μου είχε συνταγογραφήσει ο γιατρός στο νοσοκομείο της Πάτρας. Στο νοσοκομείο της Πάτρας είπαν ότι πρέπει να λαμβάνω αυτά τα **χάπια ανελλιπώς εφ' όρου ζωής**. Εδώ μέσα η **θεραπεία μου φαίνεται να διακόπηκε σκόπιμα ή από ανικανότητα**. Ελπίζω να μην πάω ξανά στο νοσοκομείο, ελπίζω να μην νιώσω ξανά άρρωστος. Χθες το βράδυ ένιωσα μια ενόχληση λόγω της καρδιάς και ελπίζω να μην χειροτερέψει. Ήταν 11:30 και πήρα τα σεντόνια, που άφησα χθες σε χλώριο για να αφαιρέσω τους λεκέδες αίματος, για να ξεπλυθούν. Θα τα βγάλω γύρω στις 15:00 αφού ανοίξει ξανά η πόρτα προς την αυλή. Στις 12:00 περιμένω να πάω να πάρω φαγητό, έχει ζυμαρικά "μπολονέζ" ή κάτι παρόμοιο για μεσημεριανό γεύμα και ένα ροδάκινο. Έφαγα λίγο και κράτησα το ροδάκινο για αργότερα. Στη 13:00 πήγα στο κρεβάτι, έγραψα αυτές τις γραμμές και συνέχισα να διαβάζω το βιβλίο "El paciente ingles" (Ο Άγγλος Ασθενής), βρίσκομαι στο δεύτερο κεφάλαιο.

Οι συγκρατούμενοι μου με κοίταζαν και μιλούσαν για αυτό το ημερολόγιο (μου το είπε ο «Vasile»). Δεν κατάλαβαν γιατί γράφω κάθε μέρα και ήταν περίεργοι τι γράφω συνέχεια εδώ. Διάβασα λίγο στον «Vasile» για να μεταφράσει για τους άλλους. Έπαθαν πλάκα, λέγοντας ότι ήταν χάσιμο χρόνου και σπατάλη ενέργειας. «Φυσικά και είναι», είπα, αλλά για μένα **είναι ένας τρόπος να κάνω τον χρόνο να περνάει** και να κουράζομαι λίγο, γιατί, για μένα, η φυλακή δεν είναι εύκολη ούτε σωματικά ούτε ψυχικά. **Γνωρίζω την αθωότητά μου**, για αυτούς μπορεί να είναι διαφορετικό, επειδή είναι καταδικασμένοι, έχουν

διαπράξει και έχουν παραδεχτεί τα εγκλήματα για τα οποία βρίσκονται εδώ. Ο «Vasile» τους το είπε αυτό και άρχισαν να δείχνουν να το καταλαβαίνουν ή το κατάλαβαν. Μου είπαν να είμαι δυνατός και σίγουρος ότι θα φύγω από εδώ σύντομα. **Τους ευχαρίστησα για τα όμορφα λόγια και συνέχισα να διαβάζω το βιβλίο.** Περιμένω να ανοίξει η πόρτα για να βγούμε στο διάδρομο με τον «Vasile» να μιλήσουμε για να κοιμηθούν οι άλλοι στο δωμάτιο μετά το δείπνο. Βγήκα στο διάδρομο, γύρω στις 14:00 τηλεφώνησα στην Έλλα, είχε φτάσει στα βουνά. **Έκλαψα** γιατί μου λείπουν πραγματικά τα σκυλιά, τα φυτά, η λίμνη, οι φίλοι μου και **κυρίως μου λείπει η «Έλλα».**

Κάθισα στο διάδρομο μέχρι τις 16:00, πήγα ξέπλυνα και άπλωσα τα σεντόνια στην αυλή και μετά γύρισα πίσω στο κελί. Γύρω στις 18:00 πήγα να πάρω το φαγητό (πράσινα φασόλια), έφαγα λίγο και περιμένω μέχρι τις 19:00 για να βγάλω τα σεντόνια έξω και να κοιμηθώ γιατί σήμερα **νιώθω τελείως εξαντλημένος.** Γύρω στις 19:30 έβγαλα τα σεντόνια έξω και μετά πήγα για ύπνο. Διάβασα λίγο μέχρι τις 20:30, ένα κεφάλαιο του βιβλίου που είχα πάρει από τη βιβλιοθήκη της φυλακής. Στις 21:00 ξεκίνησε μια ταινία στην τηλεόραση και την παρακολούθησα μέχρι τις 23:00 που αποκοιμήθηκα. Με πήρε ο ύπνος, αλλά στις 3:00 ξύπνησα με φαγούρα ξανά λόγω των «*βαμπίρ*».

Ημέρα 37^η : Κυριακή, 22.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:20 (είχα κοιμηθεί γύρω στις 05:00), έφτιαξα έναν καφέ, σκότωσα περίπου 7-8 «*βαμπίρ*» και είδα ειδήσεις στην τηλεόραση μέχρι τις 09:00 όταν και πήγα και πήρα κι άλλο καφέ από την καντίνα των φυλακών. Περιμένω να πάει 10:00 για να τηλεφωνήσω στην Έλλα.

Μίλησα με τον "Solvi" και με συμβούλεψε να μην μιλήσω με άλλους κρατούμενους για τους λόγους της σύλληψής μου γιατί εδώ για δύο χάπια κάποιοι κρατούμενοι σε μαχαιρώνουν και κάποιοι κρατούμενοι είναι σε θέση να ζητήσουν λύτρα για να μην σε βλάψουν ή ακόμα και να σκοτώσουν κάποιον καθώς δεν έχουν κάτι να χάσουν αφού είναι καταδικασμένοι σε ισόβια και πολλοί εδώ μέσα είναι που παίρνουν τα χάπια που τους προσφέρει το σωφρονιστικό κατάστημα.

Με έκανε να σκεφτώ και κάπως με επηρέασε η σκέψη αυτή. Σκέφτομαι ξανά τι κάνω εδώ, μεταξύ εγκληματιών, γιατί είμαι ο μόνος προφυλακισμένος εδώ. **Σκεφτόμουν και έκλαιγα.** Νομίζω ότι με το κλάμα ανακουφίζομαι λίγο, αλλά εξακολουθώ να έχω κατάθλιψη και

φοβάμαι. Γύρω στις 10:30 πήγα να ξυριστώ, το μούσι μου είχε μεγαλώσει αρκετά και το έκοψα λίγο. Επίσης κόπηκα λίγο από το ξυράφι. Μέχρι σήμερα στη ζωή μου δεν ξυρίστηκα ποτέ με λεπίδα, ξυριζόμουν πάντα με ηλεκτρική μηχανή, αλλά όπως νομίζω έγραψα πριν, το σωφρονιστικό κατάστημα δεν μου έδωσε την ξυριστική μηχανή, που η Έλενα είχε δώσει στον Αντρέα να μου φέρει. Δεν κατάλαβα γιατί, αφού άλλοι εδώ έχουν ηλεκτρικές κουρευτικές μηχανές και ηλεκτρικές μηχανές ξυρίσματος και ηλεκτρικές οδοντόβουρτσες.

Ήταν 11:30, πήγα να πάρω από τα κοινά ψυγεία το μπουκάλι νερό που είχα βάλει εκεί χθες και μια σακούλα μπιφτέκια που είχα παραγγείλει πριν από μια εβδομάδα. Μίλησα στο κατάστημα με το άτομο που δουλεύει εκεί για να μαγειρεύει τα μπιφτέκια, είναι Τούρκος και του ζήτησα να τα φτιάξει. Είπε ότι θα με βοηθούσε, αλλά έπρεπε να περιμένω να κλείσει το μαγαζί για να μην βλέπουν οι άλλοι κρατούμενοι γιατί δεν επιτρέπεται και θα ζηλεύουν, κάτι που σίγουρα δεν θέλω να συμβεί και ίσως το καταλαβαίνω γιατί έχουν πολλά χρόνια να περάσουν στη φυλακή.

Ήταν 12:00, πήγα να πάρω το φαγητό. Σήμερα έχουμε λαχανικά και λίγη σαλάτα (περίεργος συνδυασμός). Έφαγα περίπου μισή μερίδα καθώς πεινούσα και μετά κάθισα στο κρεβάτι. Διαβάζω λίγο περισσότερο από το βιβλίο, περιμένω να έρθει ο φύλακας και να κάνει την καταμέτρηση, προσπαθώ με κάποιο τρόπο να περάσει ο χρόνος, κουράζομαι, ίσως κοιμηθώ λίγο.

Πριν το γεύμα είχα μια μικρή κουβέντα με την «Έλλα», πήγαινε στη βάπτισμα του γιου μιας φίλης της, ως «νονά». Νόμιζα ότι ήταν καλό για εκείνη να πάει εκεί, ίσως να ξεχάσει τα προβλήματα. **Λυπάμαι που δεν είμαι εκεί για να τη συνοδεύσω, θα ήταν ωραίο να πήγαινα στην εκκλησία με φίλους και μετά να πήγαινα για να γιορτάσω την ορθόδοξη βάπτισμα.** Μου είναι πολύ δύσκολο σε τέτοιες στιγμές.

Μίλησα με την «Έλλα», είχε πάει στην εκκλησία για τη βάπτισμα και είπε ότι δεν θα πάει στο πάρτι γιατί δεν έχει την απαραίτητη διάθεση και είχε πάει στη γιαγιά. Έστειλα τις ευχές μου στη γιαγιά, έστειλα και ευχές στη μητέρα της Έλενας, την Κάρμεν, και την αποχαιρέτησα. **Ένωσα κάπως ένοχος που η Έλλα δεν πήγε στο πάρτι της βάπτισμα.**

Περίμενα μέχρι τις 15:00 και πήγα να πιω άλλο έναν καφέ, δεν αισθάνομαι πολύ καλά, αυτό δείχνει ίσως ότι **τα καρδιακά μου προβλήματα επανήλθαν** με τη διακοπή της θεραπείας, ελπίζω να αναρρώσω. Έχει αφόρητη ζέστη στο κελί και προσπάθησα να καθίσω στο διάδρομο κάτω από τον ανεμιστήρα, είναι λίγο πιο δροσερά εκεί,

αλλά υπάρχουν πάρα πολλά βλέμματα πάνω μου, χωρίς κανείς να λέει τίποτα, κοιτάζουν έντονα και προχωρούν. **Όταν ξέρω ότι μερικοί από αυτούς είναι εγκληματίες, με πιάνει κάποιος πανικός.** Τα έχω ξαναδεί εδώ, αλλά έχω ακόμα μια περίεργη αίσθηση. Έμεινα στο κρεβάτι μέχρι τις 17:00 περίπου, μετά ήρθε αυτός από την καντίνα να πάρει το ψωμί και τα μπιφτέκια, να τα μαγειρέψει και είπε ότι θα είναι έτοιμα στις 19:30. Μετά είδα λίγη τηλεόραση, ένιωθα κουρασμένος και θλιμμένος.

Στις 18:00 ο "Μάριο" έφερε φαγητό για όλους στο κελί, μας έδωσαν μερικά λουκάνικα τηγανητά μέσα σε κουρκούτι από καλαμποκάλευρο, έφαγα ένα με μουστάρδα, δεν μου άρεσε.

Μετά το δείπνο κοίταξα έξω από το παράθυρο εκείνους στην αυλή που έπαιζαν ποδόσφαιρο. Κάποια στιγμή έγινε φασαρία εκεί. Δύο από αυτούς τσακώθηκαν εξαιτίας ενός φάουλ. Οι υπόλοιποι παρενέβησαν μόνο όταν ο ένας από αυτούς ήταν στο έδαφος και αιμορραγούσε. Νομίζω ότι οι φρουροί δεν το είδαν. **Ο τραυματίας πήγε στα ντους και οι άλλοι συνέχισαν το παιχνίδι σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.** Ήταν τυχερός που παρενέβησαν οι άλλοι για να τους χωρίσουν γιατί δεν φαινόταν ότι θα τον αφήνε να φύγει.

Γύρω στις 20:00 αυτός από το κυλικείο μας έφερε τα μπιφτέκια, φάγαμε ένα ο καθένας μας και δώσαμε τα άλλα 2 που είχαν απομείνει σε δύο κρατούμενους που δεν έχουν οικογένεια. Τα μπιφτέκια ήταν πολύ καλά, διαφορετικά από το φαγητό που έχουν εδώ. Αφού έφαγα, πήγα στο κρεβάτι και είδα την ταινία "Η μάσκα του Ζόρο". Γύρω στις 23:00 η τηλεόραση έκλεισε και νομίζω ότι μία ώρα αργότερα αποκοιμήθηκα.

Γύρω στις 03:00 ξύπνησα ξανά με φαγούρα και νομίζω ότι αποκοιμήθηκα ξανά γύρω στις 05:00.

Ημέρα 38^η : Δευτέρα, 23.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:30, ο «Μάριο» μου έφτιαξε έναν καφέ και ετοίμασε πατάτες και σουβλάκια για να τα στείλει να τα μαγειρέψουν στο κυλικείο του σωφρονιστικού καταστήματος. Ήπια τον καφέ και τον βοήθησα λίγο, ενώ οι άλλοι κοιμόντουσαν. Σήμερα νιώθω χειρότερα, φαίνεται, είμαι **κουρασμένος, ζαλισμένος, θλιμμένος και δεν έχω όρεξη να κάνω τίποτα.** Είναι 9:00 και θα βάλω ρούχα για πλύσιμο για να περάσει η ώρα. Έπλυνα τα ρούχα, τα κρέμασα και γύρισα πίσω στο κελί. Πήγε 10:30. Οι δικηγόροι δεν ήρθαν, δεν έχω ακόμα νέα για την ημερομηνία της αίτησης, κάλεσα την Έλλα να επικοινωνήσει μαζί τους

και της ζήτησα να έρθει αύριο στην Ελλάδα για να δει τι συμβαίνει. Τώρα περιμένω μετά το δείπνο για να μάθω περισσότερες λεπτομέρειες από αυτήν. Στις 12:00 ήρθε το φαγητό, πήγα να το πάρω, είχαμε φασολάδα και γύρω στις 12:30 ο «Μάριο» πήρε το δίσκο με τις πατάτες και τα σουβλάκια από την καντίνα. Έφαγα 3 σουβλάκια και μερικές πατάτες και κράτησα τα φασόλια για αργότερα. Τώρα γράφω αυτές τις γραμμές και περιμένω να έρθει ο φύλακας να κάνει τη μεσημεριανή καταμέτρηση και **σκέφτομαι τα επόμενα νομικά βήματα που μπορώ να κάνω για να ξεφύγω από αυτόν τον εφιάλτη της φυλακής.**

Μίλησα με την «Έλλα» γύρω στις 3 το απόγευμα όταν άνοιξε η πόρτα του κελιού και τη ρώτησα αν γνώριζε κάτι για την ημερομηνία της αίτησης και μου είπε ότι η κυρία Ζωή δεν είχε απαντήσει ακόμα στο τηλέφωνο, της είχε τηλεφωνήσει τρεις φορές. Αφού έκλεισα το τηλέφωνο, κάλεσα μερικούς φίλους για να ρωτήσω αν θα μπορούσαν να με υποστηρίξουν οικονομικά για να προσλάβω έναν άλλο δικηγόρο. Δεν με ικανοποίησε ό,τι είχε κάνει ή δεν είχε κάνει η δικηγόρος από την Αθήνα, ήμουν ανήσυχος και αναστατωμένος. Είπαν ότι θα με βοηθούσαν και ότι θα επικοινωνήσουν με τον "Ανδρέα" που έχει κάνει περισσότερα από οποιονδήποτε δικηγόρο μέχρι τώρα, σκληρή δουλειά, πραγματική νομική βοήθεια και ενέργειες και ότι θα αναζητήσουν και έναν άλλο δικηγόρο. Τηλεφώνησα ξανά στην «Έλλα» για να την ενημερώσω και να της ζητήσω να φέρει τα πρωτότυπα έγγραφα από τη Ρουμανία, ώστε να μπορούν να τα έχουν οι δικηγόροι. Ήταν 17:30, πήγα να πάρω τα ρούχα από έξω και τα έβαλα στην τσάντα μου. Στις 18:00, ο "Μάριο" πήγε ξανά να πάρει φαγητό για όλους στο κελί. Υπήρχαν μακαρόνια, αλλά δεν τα έφαγα, πήγα και πήρα ένα σάντουιτς από το κατάστημα και μια τυρόπιτα για να τη φάω το πρωί και είδα ειδήσεις.

Ανυπομονώ για την αυριανή επίσκεψη του «Ανδρέα». Αισθάνομαι λίγο άρρωστος από την έλλειψη φαρμάκων και φαίνεται ότι **ο γιατρός του σωφρονιστικού καταστήματος συνεχίζει να με αγνοεί, δεν με στέλνει για ιατρικό έλεγχο και δεν μου δίνει τα φάρμακα.** Έβλεπα τηλεόραση μέχρι γύρω στις 23:00, μετά με πήρε ο ύπνος μέχρι περίπου τις 02:00 - 03:00 και ξύπνησα ξανά λόγω της έντονης φαγούρας. Ήταν πραγματικός εφιάλτης. Ξανακοιμήθηκα, νομίζω, γύρω στις 05:00.

Ημέρα 39^η : Τρίτη, 24.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:30 όταν ήρθαν οι φύλακες να κάνουν την καταμέτρηση. Ήμουν κουρασμένος, ακόμα πιο κουρασμένος από χθες το βράδυ όταν πήγα για ύπνο. Ο «Mario» είχε φτιάξει έναν καφέ για μένα, είδα τηλεόραση, παρακολούθησαμε τις ειδήσεις έως τις 08:30, όταν πήγα στο κατάστημα για να πάρω λίγο κέικ για να φάω κάτι. Είχα πεινάσει και τώρα περιμένω να έρθει ο «Ανδρέας» με νέα σχετικά με τη στρατηγική που θα υιοθετηθεί στη συνέχεια.

Γύρω στις 09:30 ήρθε ο «Ανδρέας». Μου είπε ότι θα υπέβαλε τον φάκελο την Πέμπτη ή την Παρασκευή. [...] Μίλησα με την «Ella», πήγαινε στο αεροδρόμιο για να έρθει στην Ελλάδα ώστε να φέρει όλα τα πρωτότυπα έγγραφα για τον φάκελο που έχει προετοιμαστεί από τους δικηγόρους. Ίσως και η ίδια να πρέπει να είναι εδώ αν οι δικαστές θέλουν να την ακούσουν ή σε περίπτωση που πρέπει να δώσει κατάθεση που να δηλώνει ότι θα ζήσει μαζί μου στην Πάτρα μέχρι την απόφαση του δικαστηρίου για την έκδοση ή όχι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αφού της μίλησα και την αποχαιρέτησα, πήγα στο κυλικείο, ήπια έναν ακόμη καφέ και επέστρεψα στο κελί μου. Ήταν 11:20 όταν έγραψα αυτές τις γραμμές.

Περιμένω να πάει 12:00 για να πάω για φαγητό. Για μεσημεριανό είχαμε κεφτεδάκια, σαλάτα και ρύζι. Έφαγα λίγη σαλάτα και είχα και λίγο κέικ από χθες. Οι κεφτέδες φαίνεται σαν να είναι από μαγαζάτικο κρέας και δεν μου αρέσαν και το ρύζι δεν φαίνεται πολύ βρώσιμο, κανείς στο κελί δεν έφαγε ούτε το ρύζι ούτε τα κεφτεδάκια.

Έμεινα στο κρεβάτι μέχρι την 13:00, όλα έχουν ήδη γίνει μια καθημερινή ρουτίνα, πράγμα το οποίο είναι **τραγικό, καταθλιπτικό και αδιανόητο**. Δεν κατανοώ πώς θα μπορούσε ένας έντιμος άνθρωπος να περάσει τόσο πολύ χρόνο στη φυλακή, μεταξύ όλων των ειδών των εγκληματιών. Ληστές, κλέφτες και εμπόρους ναρκωτικών. Είναι αδιανόητο και **δεν εύχομαι σε κανέναν μια τέτοια εμπειρία**, ούτε καν στους εχθρούς μου, αν και δεν νομίζω ότι έχω εχθρούς ή τουλάχιστον δεν γνωρίζω να έχω κανέναν.

Σήμερα είναι η μέρα που μπορείς να παραγγείλεις τσιγάρα, φρούτα, καφέ και άλλα μικροπράγματα. Θα παραγγείλω περισσότερα πράγματα για όσους βρίσκονται στο δωμάτιο. Ο «Vasile» έλεγε κάποια στιγμή ότι αυτό διευκόλυνε τη διαμονή μου στη φυλακή. Ίσως επειδή οι άλλοι αγοράζουν μόνο ό, τι είναι απολύτως απαραίτητο, όντας εδώ για χρόνια, επειδή ορισμένοι από αυτούς μπορεί να έχουν ξεχαστεί από την οικογένεια τους ή απλά δεν έχουν τα χρήματα για να τους στείλουν στη φυλακή. Αισθάνομαι λίγο άρρωστος μετά τη διακοπή της θεραπείας, **είπα στον φύλακα ότι δεν έχω πλέον χάπια και ανασήκωσε τους**

ώμους λέγοντας ότι δεν είναι γιατρός και ότι αν είναι σοβαρό θα πρέπει να πάω στο γιατρό. Δεν είναι σοβαρό, απλώς δεν αισθάνομαι καλά. Φαίνεται ότι πρέπει να είναι σοβαρό για να με δει ο γιατρός, ακόμη και όταν ήταν ερεθισμένο το 20% του σώματός μου δεν θεωρούσαν ότι ήταν σοβαρό, δεν είχαν κάνει οποιαδήποτε εξέταση. Υποθέτω ότι πρέπει να φτάσω στα όρια της λιποθυμίας πάλι για να κάνουν κάτι. Μίλησα με την «Έλλα» γύρω στις 20:30, είχε φτάσει στην Αθήνα. Στη συνέχεια πήγα στο κρεβάτι, είδα λίγο ταινία και αποκοιμήθηκα.

Ημέρα 40^η : Τετάρτη, 25.08.2021

Ξύπνησα στις 07:30, ο «Μάριο» ετοίμαζε το κοτόπουλο να το πάει να το μαγειρέψουν και περιμένω στις 10:00 την «Έλλα» να μου τηλεφωνήσει και να μάθω τι ώρα θα δει τον «Ανδρέα». Είμαι περίεργος τι απόφαση έχουν πάρει. Ήπια δύο καφέδες και είδα ένα μουσικό πρόγραμμα στην τηλεόραση. **Πονάει πάλι το στήθος μου, αλλά ελπίζω ο πόνος να φύγει χωρίς να πάω στο γιατρό γιατί φοβάμαι να πάω ξανά στο νοσοκομείο και να μείνω δεμένος στο κρεβάτι.**

Ήταν 10:00 όταν μίλησα με την «Έλλα» και μου είπε ότι θα δει την δικηγόρο αργότερα και συμφωνήσαμε να της τηλεφωνήσω στις 12:00 για να μου πει αν υπάρχει κάποιο νέο.

Ήπια λίγο καφέ και πήγα να απλώσω ρούχα στην αυλή. Έκανε πολλή ζέστη στην αυλή, **ζαλίστηκα** καθώς άπλωνα, αλλά κάθισα λίγο και έπειτα συνέχισα. Γύρισα στο κελί και κάθισα στο κρεβάτι, διάβασα λίγο και πήγε 12:00.

Ο "Μάριο" πήγε να πάρει τα 2 κοτόπουλα που είχε δώσει για μαγείρεμα και καθίσαμε όλοι να φάμε. Όταν σηκώθηκα από το κρεβάτι **ζαλίστηκα ξανά**. Είχα επίσης έναν συνεχή πόνο στο στήθος που πήγαινε προς την πλάτη.

Έφαγα λίγο και ξαναπήγα για ύπνο, έγραψα αυτές τις γραμμές και ξάπλωσα για να ξεκουραστώ, ίσως συνέλθω. Ο « Vasile» μου έφερε ένα χάπι για την καρδιά και το πήρα. Ύστερα από περίπου μία ώρα γύρω στις 14:30, ένιωσα κάπως καλύτερα.

Δεν μπόρεσα να κοιμηθώ, αλλά ξάπλωσα στο κρεβάτι με τα χέρια πάνω από το κεφάλι μου. Μπορώ να πω ότι νιώθω καλύτερα από χθες. Είχε πάει 17:00 και μέχρι τότε ήμουν στο κρεβάτι και έβλεπα τηλεόραση. Πήγα να πάρω τα ρούχα μου από την αυλή. Υπήρχαν πολλοί κρατούμενοι εκεί. Άλλοι έκαναν σπορ, άλλοι μιλούσαν και άλλοι

έπαιζαν ποδόσφαιρο. Κοίταξα εκείνους που έπαιζαν ποδόσφαιρο για περίπου 10 λεπτά και όταν κατάλαβα ότι ήμουν μόνος πήγα στο δωμάτιο. Μου είναι δύσκολο να μην μπορώ να μιλήσω με τους γύρω μου και όχι επειδή είμαι ντροπαλός, αλλά επειδή δεν ξέρω ελληνικά. Στα τουρκικά δεν μίλησα τόσο πολύ γιατί τα τουρκικά δεν είναι ευπρόσδεκτα. Εδώ, δεν ξέρει κανείς ισπανικά, στα ρουμανικά μιλάω μόνο με τον « Vasile» που τις περισσότερες φορές γυμνάζεται.

Πήρα τηλέφωνο την «Ella», μου είπε ότι χρειάζεται ακόμα ένα έγγραφο για τους δικηγόρους, αλλά κατάφερε να το εκδώσει από το Διαδίκτυο. Γύρισα στο δωμάτιο όπου συνέχισα να βλέπω τηλεόραση. Γύρω στις 19:00 μίλησα ξανά με την «Έλλα», μόλις είχε τελειώσει το φαγητό. Ένας φράχτης μας χωρίζει, αλλά δεν μπορούμε να δούμε ο ένας τον άλλον, είναι δύσκολο και απίστευτο. Ήταν 20:00 και είδα στο teletext ότι στις 22:00 ξεκινά ένας αγώνας, είδα μια ταινία, ένα μέρος αυτής, και μετά άλλαξα κανάλι για να δω τον αγώνα, αλλά με πήρε ο ύπνος. Γύρω στις 02:00 ξύπνησα ξανά λόγω των «βαμπίρ» και κοιμήθηκα ξανά γύρω στις 05:00.

Ξύνομαι συνεχώς, έχω μερικές νέες δαγκωματιές και συνεχίζουν να με φαγουρίζουν, αυτά τα πλάσματα είναι πλέον **αφόρητα**.

Ημέρα 41^η : Πέμπτη, 26.08.2021

Ξύπνησα στις 7:30 όταν ήρθε ο φύλακας να κάνει την καταμέτρηση. Ο « Σόλβι » με ρώτησε αν θέλω καφέ, έφτιαξε για τον εαυτό του και για μένα, ενώ οι άλλοι κοιμόντουσαν ακόμα. Άνοιξα την τηλεόραση σε ένα πρόγραμμα ειδήσεων και ήπια καφέ μαζί του. Κάπνισα μερικά τσιγάρα δίπλα στο παράθυρο. **Από τότε που είμαι εδώ καπνίζω πολύ**, αυτό ακριβώς κάνω: **καπνίζω, πίνω καφέ και βλέπω τηλεόραση**.

Είναι μια αφόρητα ανθυγιεινή ρουτίνα.

Γύρω στις 15:30 έδωσα το πρώτο μέρος του ημερολογίου στον «Ανδρέα», ο οποίος ήρθε να με επισκεφτεί ξανά και επέστρεψα στο κελί. Γύρω στις 18:00 δειπνήσα και επέστρεψα. Έμεινα στο κρεβάτι μέχρι τις 21:00 επειδή αισθανόμουν άρρωστος και μετά άρχισε ο αγώνας και με πήρε ο ύπνος.

Ημέρα 42^η : Παρασκευή, 27.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 06:00, ακόμα ξυνόμενος, βρήκα δύο "βαμπίρ" στον τοίχο δίπλα στο κρεβάτι και τα πέταξα στην τουαλέτα. Έμεινα στο κρεβάτι μέχρι που ήρθε ο φύλακας να κάνει την καταμέτρηση, μετά από την οποία έφτιαξα έναν καφέ.

Γύρω στις 09:30 τηλεφώνησα στην «Έλλα», είχε ξυπνήσει και ετοιμαζόταν να πάει με τους δικηγόρους στην Εισαγγελία Πατρών για τη συνάντησή με τον Εισαγγελέα, για την υπόθεσή μου.

Ένιωθα **άρρωστος, ψυχικά εξαντλημένος, κουρασμένος και θλιμμένος, πολύ θλιμμένος**. Δεν ήθελα να κάνω τίποτα και ένιωθα **καταρρακωμένος**.

Ένας συγκρατούμενος, ο «Vasile», πήρε ένα άλλο χάπι που λέγεται «Carder» από έναν άλλο κρατούμενο που λάμβανε την ίδια θεραπεία με εμένα και πήρα το χάπι. Ανυπομονώ να μάθω πώς πήγε η συνάντηση μεταξύ των δικηγόρων και του Εισαγγελέα, για να δω αν έχω την ευκαιρία **να ξεφύγω από αυτήν την κόλαση**.

Γύρω στις 16:00 μίλησα ξανά με την «Έλλα» η οποία μου είπε ότι οι δικηγόροι είχαν ολοκληρώσει την υποβολή των απαραίτητων εγγράφων και ότι θα με επισκεφτούν για να μου δώσουν λεπτομέρειες. Ήμουν θυμωμένος γιατί ο χρόνος που πέρνα εδώ σε αυτό το μολυσμένο σωφρονιστικό κατάστημα **μοιάζει με μια αιωνιότητα**.

Γύρω στις 17:00, έφτασαν οι δικηγόροι, λέγοντάς μου ότι είχαν καταθέσει τον φάκελό μου και ότι ήταν πιθανό να πραγματοποιηθεί ακροαματική διαδικασία και να εξεταστούν μερικοί μάρτυρες, πράγμα το οποίο θα επιβεβαιωθεί αργότερα. Ήμουν σχετικά ικανοποιημένος με το ενδεχόμενο της ακροαματικής διαδικασίας, γιατί έτσι **θα μπορούσα να παρουσιάσω την υπόθεσή μου σε δικαστή**, μιλώντας ο ίδιος και θα είχα την ευκαιρία να εμφανιστώ, να παρουσιάσω την δική μου εκδοχή και άποψη, δεδομένου ότι μέχρι τώρα κανείς δεν με έχει ρωτήσει τίποτα. Φαίνεται να είναι ένα βήμα προς τα εμπρός.

Είχα σταματήσει να γράφω μετά το πρώτο μέρος του ημερολογίου γιατί μου τελείωσαν τα φύλλα, αλλά σήμερα πήρα και άλλες κόλλες χαρτιού από τους δικηγόρους μου και συνεχίζω να γράφω.

[...] Τελείωσα τη συζήτηση μαζί τους και επέστρεψα στο κελί. Ο "Μάριο" είχε φέρει βραδινό. Έφαγα λίγο και βγήκα για ένα τέταρτο στην αυλή του σωφρονιστικού καταστήματος. Ήμουν **λίγο καλύτερα ψυχολογικά, λίγο πιο αισιόδοξος**. Γύρω στις 20:00 πήγα για ύπνο, ένιωθα εξαντλημένος και δεν σηκώθηκα μέχρι το πρωί.

Ημέρα 43^η : Σάββατο, 28.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 06:30 , ήπια έναν καφέ και πήγα στο μπάνιο να καπνίσω ένα τσιγάρο γιατί οι άλλοι συγκρατούμενοι κοιμόντουσαν. Ήπια τον καφέ και ήταν ήδη 08:30. Βγήκα στην αυλή για μισή ώρα και επέστρεψα στο κελί.

Γύρω στις 10:00 πήγα να τηλεφωνήσω στην «Έλλα». Ήταν ξύπνια και της μίλησα για τα επόμενα βήματα που θα γίνονταν την επόμενη εβδομάδα αναφορικά με το πιθανό δικαστήριο για την αποφυλάκισή μου. Γύρω στις 11:00 πήγα να πάρω ένα χάμπουργκερ γιατί είχα ακούσει ότι έχουμε μακαρόνια στο μεσημεριανό γεύμα και δεν μου αρέσουν όπως τα φτιάχνουν εδώ. Πήρα επίσης μια κόκα κόλα και τα τοποθέτησα σε παγοθήκες. Δεν θέλω να ζει κανείς κάτω από τέτοιες συνθήκες, να μην μπορεί να έχει ψυγείο στο κελί, εν έτει 2021 και να ζει όπως πριν από 100 χρόνια μέσα σε αυτή τη ζέστη.

Φαίνεται να γίνονται όλα επίτηδες, λες και δεν θέλουν να δημιουργηθούν ανεκτές συνθήκες και δεν εννοώ ότι το σωφρονιστικό κατάστημα πρέπει να προσφέρει ψυγεία, αλλά ότι πρέπει οι κρατούμενοι να μπορούν να αγοράσουν ψυγεία ή οποιοδήποτε ίδρυμα να μπορεί να τα δωρίσει. Αλλά αυτό δεν επιτρέπεται από τον Κανονισμό ή την Διεύθυνση, δεν είμαι σίγουρος ποιος το απαγορεύει.

Γύρω στη 13:00 πήγα για ύπνο και άρχισα να γράφω αυτήν τη σελίδα, δεν μπορούσα να κοιμηθώ ενώ οι άλλοι συγκρατούμενοι κοιμήθηκαν μετά το φαγητό. Έχει πολλή ζέστη, δεν έχω λάβει ακόμη τον ανεμιστήρα που ζήτησα ούτε όμως μου απέρριψαν το σχετικό αίτημα. Είναι απαραίτητος ένας ανεμιστήρας όταν έχει τόση ζέστη μέσα στο κελί. Με πήρε ο ύπνος για 30 λεπτά και ξύπνησα κάθιδρος από τη ζέστη. Πήγα στο ντους στις 15:30, ήπια έναν καφέ και βγήκα για δέκα λεπτά στην αυλή. Είχε λίγο αέρα, αλλά έκανε ζέστη και επέστρεψα στο κελί.

Γύρω στις 17:00 είχα μια συνομιλία με την «Έλλα», είπε ότι κοιμήθηκε λίγο και ότι έβλεπε τηλεόραση. Παρατήρησα ότι είναι **εξαντλημένη και κουρασμένη**, είχε πολλά να κάνει τις τελευταίες 40 ημέρες. Εκτός από το γεγονός ότι ήταν ούτως ή άλλως απασχολημένη, ετοίμαζε επίσης πολλά έγγραφα για την υπόθεσή μου. Παρέμεινα στο διάδρομο από τις 17:30 έως τις 20:00 κοιτώντας αυτούς που έπαιζαν χαρτιά και τάβλι. Έκανα περίπου 100 γύρους στο διάδρομο, σκεπτόμενος και όντας θλιμμένος. Σκεφτόμουν συνέχεια τι να κάνω για να φύγω από εδώ μέσα. Έχει ήδη αρχίσει να γίνεται **αφόρητο**. Σκέφτηκα πως αν κινηθώ λιγάκι μπορεί να με βοηθήσει, αλλά όταν

επέστρεψα στο δωμάτιο με έπιασε ξανά πόνος στο στήθος. Δεν ένιωθα καθόλου καλά. Πήγα στο κρεβάτι και στην τουαλέτα.

Ημέρα 44^η : Κυριακή, 29.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 07:30 όταν ήρθε ο φύλακας να κάνει την πρωινή καταμέτρηση, ο «Μάριο» μου είχε ήδη φτιάξει έναν καφέ. Παρακολούθησαμε τις ειδήσεις ως συνήθως. Γύρω στις 09:00 ήπιαμε ακόμα έναν καφέ, έφαγα ένα σάντουιτς και παρέμεινα στο δωμάτιο όπου βρίσκεται η τηλεόραση μέχρι τις 10:30 περίπου όταν βγήκα να τηλεφωνήσω στην «Έλλα». Πήγαινε στη «γιαγιά», όπως κάθε Κυριακή, μαζί με την Κάρμεν, τη μητέρα της. Αν η πόρτα του κελιού είναι ανοιχτή γύρω στις 12:30, θα την ξανάπάρω τηλέφωνο για να μιλήσω λίγο στη γιαγιά, για να της ευχηθώ να είναι υγιής.

Χθες το βράδυ μερικά "βαμπίρ" μου προκαλούσαν πάλι συνεχώς φαγούρα, με δάγκωναν περισσότερο από το συνηθισμένο. Ψέκασα μερικές φορές με το προϊόν που αγόρασα, αλλά ήταν αναποτελεσματικό.

Μίλησα με την «Έλλα» και τη γιαγιά γύρω στις 12:30, αφού έφαγα. Τώρα είμαι πιο **θλιμμένος** από πριν, **μου λείπει η οικογένειά μου, μου λείπει να αγκαλιάζω την «Έλλα», μου λείπουν πολλά, ακόμα δεν μπορώ να συνηθίσω στην ιδέα ότι είμαι στη φυλακή** για το τίποτα, όντας **αθώος**, αυτή η σκέψη μου ασπρίζει τα μαλλιά.

Διατήρησα την ελπίδα μου για μεγάλο διάστημα και ελπίζω ακόμα να φύγω από εδώ το συντομότερο δυνατό, αλλά όλα δείχνουν να συνεχίζονται επ 'αόριστον. Κάθε μέρα είναι η ίδια, είτε είναι Δευτέρα είτε Κυριακή, το μόνο που αλλάζει είναι το φαγητό, τα υπόλοιπα παραμένουν μια επαναλαμβανόμενη κόλαση.

Γύρω στη 13:00 πήγα για ύπνο επειδή ένιωθα πολύ κουρασμένος ψυχικά, δεν μπορώ να σκεφτώ λογικά, δεν μπορώ να συγκεντρώσω την σκέψη μου πλέον και δεν συνειδητοποιώ τι μέρα είναι, μέχρι να δω τι μέρα ήταν χθες, κοιτάζοντας σε αυτό εδώ το ημερολόγιο. Ξέρω ότι αυτό το ημερολόγιο είναι **οδυνηρό** να διαβαστεί από την οικογένειά μου, ιδιαίτερα από την «Έλλα», ελπίζω να είναι δυνατή, είναι σίγουρα πιο δυνατή από μένα, πάντα ήταν έτσι. Είμαι πολύ ανυπόμονος αυτές τις μέρες, πολύ στρεσαρισμένος, ίσως επαναλαμβάνομαι, αλλά η πιο δύσκολη στιγμή είναι όταν ξέρεις ότι ίσως έχεις μια μικρή ευκαιρία να ξεφύγεις από την κόλαση, αλλά δεν ξέρω πότε θα συμβεί αυτό.

Ανυπομονώ για την ημερομηνία της δίκης σε περίπτωση που αποφασιστεί να γίνει δίκη, ελπίζω να είναι δημόσια, ώστε οι παρόντες να ακούσουν τα λόγια μου.

Είναι 17:30 και κάλεσα έναν παιδικό φίλο, τον "Adi". Είχα μια κουβέντα μαζί του για περίπου 15 λεπτά και προς στιγμήν μου άλλαξε η διάθεση. Δεν κράτησε πολύ γιατί ήρθε η ώρα του γεύματος και επέστρεψα στην αρχική μου διάθεση, όπως γίνεται επαναφορά ενός τηλεφώνου στις εργοστασιακές ρυθμίσεις. Περιμένω να έρθει το βράδυ για να πάω για ύπνο, ελπίζω αυτή η μέρα να περάσει πιο γρήγορα, αύριο ίσως να είναι διαφορετικά.

Αν στο πρώτο μέρος αυτού εδώ του ημερολογίου φαινόμουν πιο αισιόδοξος και σίγουρος, τώρα **κάθε μέρα που περνάει και παραμένω κρατούμενος γίνομαι πιο απαισιόδοξος** και μου είναι πολύ δύσκολο να σκεφτώ θετικά.

Η ώρα είναι 19:00. Εδώ στο κελί υπήρξε μια μικρή διαμάχη μεταξύ των συγκρατουμένων. Δίχως βία, όλα λεκτικά, αλλά μετά από κάποια αντιπαράθεση, όλα ηρέμησαν, συνηθισμένα φαινόμενα στη φυλακή, έτσι πέρασε άλλη μια ώρα.

Γύρω στις 20:00 ξεκίνησε μια ταινία στην τηλεόραση, δεν μπορούσα να εστιάσω σε αυτήν, σκεφτόμουν στο κρεβάτι, με πήρε ο ύπνος πολύ αργά, ήταν 23:30 και δεν κοιμόμουν, είχα επίσης μερικά "βαμπίρ" που με δάγκωναν, έτσι φαίνεται να είναι κάθε βράδυ, ό, τι κι αν κάνω, **έγινα τροφή για έντομα**.

Ημέρα 45^η : Δευτέρα, 30.08.2021

Ξύπνησα γύρω στις 6:00 και κάθισα σκεπτικός στο κρεβάτι. Ο «Μάριο» ετοιμάζε ήδη το φαγητό για να το πάει να μαγειρευτεί. Σήμερα το φαγητό της φυλακής δεν είναι καλό, έτσι είναι τις Δευτέρες, γι' αυτό αποφασίσαμε να μαγειρέψουμε κάτι μόνοι μας.

Γύρω στις 08:30 πήγα να πάρω έναν καφέ από το κυλικείο και επέστρεψα στο κελί. Δεν είμαι τόσο καταθλιπτικός σήμερα αλλά είμαι εξαντλημένος τόσο σωματικά όσο και ψυχικά, δεν μπορώ να ξεκουραστώ και η αναμονή με επηρεάζει ψυχικά. Στο κυλικείο μίλησα με έναν Ιταλό που, αν το πιστεύετε, μίλησε ρουμανικά και με ρώτησε "τι κάνεις εδώ, πρέπει να είσαι σε άλλη φυλακή, όχι εδώ μεταξύ κρατουμένων που έχουν καταδικαστεί με τελεσίδικες αποφάσεις". Αυτό αφού του είπα το λόγο που βρίσκομαι εδώ.

Υπό κανονικές συνθήκες αυτό θα έπρεπε να συμβαίνει, δεν θα έπρεπε να είμαι ανάμεσα σε επικίνδυνους εγκληματίες, αλλά ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατόν να είμαι το μόνο άτομο σε αυτήν τη φυλακή που δεν έχει περάσει από δίκη.

Είναι 10:00, μίλησα με την «Έλλα» και περιμένει να λάβει νέα από τους δικηγόρους σχετικά με την ημερομηνία της δίκης ή της ακροαματικής διαδικασίας, γιατί δεν κατάλαβα ποια ακριβώς θα είναι η διαδικασία. Χάρηκα που μου είπε ότι ξεκουράστηκε λίγο.

Είναι 12:00, πήγα να φάω. Σήμερα μας έδωσαν φασολάδα, έφαγα λίγο από αυτό και περίμενα να φέρει ο "Μάριο" το αρνί που είχα πάει το πρωί για να ψηθεί. Γύρω στις 12:30 έφαγα λίγο αρνί μαζί με τους άλλους και γύρω στη 13:30 μπήκα στο μπάνιο με τον "Vasile" για να μιλήσουμε γιατί οι άλλοι κοιμόντουσαν και δεν θέλαμε να τους ενοχλήσουμε. Έμεινα μαζί του στο μπάνιο μέχρι τις 15:00 όταν άνοιξε η πόρτα του κελιού και μετά βγήκα στην αυλή για μισή ώρα για να πιω έναν καφέ. Στις 15:00 υπάρχουν πολύ λίγοι άνθρωποι στην αυλή, επειδή κάνει πολύ ζέστη, οπότε δεν χρειάζεται να ανησυχώ μήπως έχω τόσα πολλά μάτια στραμμένα πάνω μου. Γύρισα στο κελί μου και κάθισα μπροστά στην τηλεόραση μέχρι τις 18:00 περίπου όταν και άκουσα φασαρία στον διάδρομο. Μερικοί κρατούμενοι μάλωναν για ένα παιχνίδι τάβλι. Τους προσπέρασα και πήγα για βραδινό. Το βραδινό ήταν ζυμαρικά με λίγο τριμμένο τυρί από πάνω. Δεν τα έφαγα και αντ' αυτού αγόρασα ένα σάντουιτς από το κυλικείο. Γύρισα στο κελί και έκατσα ξανά μπροστά στην τηλεόραση. Η ώρα ήταν 20:00 όταν τηλεφώνησα στην «Έλλα». Μου είπε ότι μόλις τελείωσε το βάψιμο των μαλλιών της, ήμουν πολύ περίεργος να την δω. Και πάλι η έλλειψη της με καταρράκωνε. Νιώθω ότι μου λείπει κάθε μέρα, μου λείπει να την βλέπω, να την αγκαλιάζω. Γύρισα στο κελί και έμεινα μέχρι τις 23:30, νομίζω, όταν αποκοιμήθηκα, πάλι ανάμεσα στα «βαμπίρ» που με δάγκωναν.

Ημέρα 46^η : Τρίτη, 31.08.2021

Ξύπνησα στις 07:20 όταν ήρθε ο φύλακας. Ήπια έναν καφέ και ξυνόμουν ξανά εξαιτίας των «βαμπίρ» που μου ρουφούσαν το αίμα όλη τη νύχτα. Έμεινα μπροστά στην τηλεόραση μέχρι τις 08:20 και πήγα στο κυλικείο για να πάρω άλλο έναν καφέ. Ακόμη περιμένω νέα από τους δικηγόρους σχετικά με την ημερομηνία της δίκης. Ελπίζω να το μάθω σήμερα γιατί όλη αυτή η αναμονή με σκοτώνει. **Κάθε μέρα περιμένω**

να καταφέρω να αποδείξω την αθωότητά μου και να μπορέσω να αποδείξω το λάθος που έκαναν οι αρχές που με συνέλαβαν.

Είναι 10:00, πήρα έναν καφέ από το κυλικείο. Εκεί έπιασα κουβέντα με έναν Τούρκο που έκανε το ίδιο. Με ρώτησε γιατί είμαι εδώ. Κατά σύμπτωση είχε νομοθεσία του αμερικανικού κράτους στο κελί του, την οποία αργότερα έφερε σε μένα και μου τα μετέφρασε από τα αγγλικά στα τουρκικά. Έμαθα πολλά από εκεί και μάλιστα κατάλαβα ότι, στην περίπτωσή μου, το ένταλμα εκδόθηκε καταχρηστικά και παραβιάζει το αμερικανικό Σύνταγμα.

Πώς μπορεί να συμβαίνει αυτό ;

Και πάλι, δεν καταλαβαίνω, αλλά από αυτά που μου μετέφρασε ο Τούρκος και κατάλαβα, παραβιάστηκαν οι τροπολογίες 5 και 6 του Αμερικανικού Συντάγματος.

Για περίπου 2 ώρες, μέχρι να έρθει το μεσημεριανό, μίλησα μαζί του για αυτά τα θέματα του δικαίου και των δικαιωμάτων. Είναι όλο και πιο ασαφές το ζήτημα μου. Από προηγούμενες εμπειρίες του συνέστησε ορισμένα δικονομικά μέσα για να προσβάλλω το ένταλμα σύλληψης της Ιντερπόλ , κάτι το οποίο θα εξετάσω για το μέλλον.

Στις 12:00 πήγα να πάρω το φαγητό. Το ρύζι ήταν άβραστο και μου έδωσαν και μερικά κεφτεδάκια από το υποτιθέμενο κρέας. Δεν έφαγα παρά μόνο πεπόνι που προσφερόταν ως επιδόρπιο. Αφού έφαγα το πεπόνι, πήγα για ύπνο για να κάνω χώρο για τους άλλους στο τραπέζι και περίμενα να κοιμηθούν για να πάω στο μπάνιο με τον «Vasile», να μιλήσουμε. Συνήθως μένω μαζί του από τη 13:00 έως και τις 15:00 στο μπάνιο για να μην ενοχλήσω τους άλλους που κοιμούνται. Μου έχει μείνει και λίγος καφές από σήμερα το πρωί και τον κράτησα για να τον πω μεταξύ 13.00 και 15.00 .

Μέχρι να πάρω το φαγητό, μίλησα επίσης με την "Έλλα" στο τηλέφωνο, ήταν στη δουλειά με συναδέλφους, είπε ότι ετοιμάζει το πρόγραμμά της για να έρθει ξανά εδώ. Ίσως ο Θεός να μας βοηθήσει. Φυσικά μια απόφαση των δικαστών να μείνω στην Πάτρα μέχρι να λύσω τα προβλήματά μου αναπόφευκτα επηρεάζει και αυτή.

Εγώ βρίσκομαι εδώ, αλλά παρατήρησα ότι για αυτήν, ψυχικά, είναι πολύ δύσκολο, ίσως είναι πιο δύσκολο από ό,τι για μένα και αυτό με πονάει περισσότερο. Έμεινα με το "Vasile" στο μπάνιο μέχρι τις 15:00 οπότε και βγήκα στην αυλή για λίγο. Εκεί έμεινα για 40 λεπτά μέχρι να αρχίσουν να βγαίνουν περισσότεροι κρατούμενοι και μπήκα ξανά μέσα. Πέρασα από το κυλικείο, πήρα ένα σάντουιτς και μια κόλα και επέστρεψα στο κελί μου. Κάθισα λίγο μπροστά στην τηλεόραση και μετά έφαγα και πήγα για ύπνο πάλι για λίγο. Ήθελα να ξαπλώσω για

λίγο γιατί πονούσε η πλάτη μου. Έμεινα στο κελί μέχρι τις 18:00. Οι διάδρομοι βάρφονταν και κράτησα την πόρτα κλειστή γιατί μύριζε άσχημα από την μπογιά. Πήγα να πάρω φαγητό. Μας έδωσαν μια πίτα για δείπνο και μια τοπική κόλα. Έφαγα την πίτα και ξαναπήγα για ύπνο, το κεφάλι μου πονούσε πολύ και ξάπλωσα. Γύρω στις 21:00, αποκοιμήθηκα λόγω του πονοκεφάλου.

Ημέρα 47^η :Τετάρτη, 01.09.2021

Ξύπνησα πάλι δαγκωμένος από "βαμπίρ". Χθες το βράδυ έβλεπα στον ύπνο μου μόνο ημερομηνίες. Χθες σκεφτόμουν μόνο την ημερομηνία της δίκης και το πρωί, έκανα την ίδια σκέψη.

Ο πονοκέφαλος μου είχε περάσει, έπινα έναν καφέ γύρω στις 07:40 και στις 08:20 πήρα έναν ακόμα από το κυλικείο και έμεινα στο κελί. Περιμένω να τηλεφωνήσω στην «Έλλα» για να δω αν γνωρίζει την ημερομηνία της ακρόασης, έχω ήδη καπνίσει μερικά τσιγάρα. Τηλεφώνησα στην «Έλλα» γύρω στις 11:45, πήγαινε για μεσημεριανό γεύμα, ήταν στο μεσημεριανό διάλειμμα στη δουλειά, δεν είχε ακόμα νέα από τους δικηγόρους. Είπαμε ότι θα μιλήσουμε μετά τις 15:00, όταν θα μπορέσω να της τηλεφωνήσω ξανά. Στις 12:00 πήγα να πάρω το φαγητό. Ήταν ψάρια και ζήτησα διπλή μερίδα γιατί πεινούσα και πράγματι πήρα δύο κομμάτια ψάρι. Ευχαρίστησα αυτόν που μοιράζε το φαγητό, επέστρεψα στο κελί και μοιράστηκα το 2ο κομμάτι ψαριού με το "Vasile".

Αφού έφαγα, έπεσα στο κρεβάτι και έμεινα μέχρι τη 13:00 όταν πήγα με το "Vasile" στο "ιδιωτικό δωμάτιο", στο μπάνιο, για να μην ενοχλήσω τους άλλους που κάνουν "σιέστα", δηλαδή κοιμούνται για μεσημέρι.

Γύρω στις 15:10, αφού άνοιξε η πόρτα του κελιού, τηλεφώνησα ξανά στην Έλλα, η οποία μου είπε ότι μίλησε στον "Ανδρέα" και ότι η δίκη θα πραγματοποιηθεί **στις 9 Σεπτεμβρίου 2021** και ότι θα έρθει να με επισκεφτεί. Από τη μία ήμουν ικανοποιημένος διότι ένα δικαστικο συμβούλιο ήθελε να με ακούσει και από την άλλη, ήμουν δυστυχισμένος γιατί φαίνεται σαν μια αιωνιότητα να μείνω άλλες 8 ημέρες χωρίς να έχω πάει σε δίκη.

Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που είμαι εδώ, είμαι πολύ καταθλιπτικός και πολύ στενοχωρημένος, νιώθω ότι η ζωή μου φεύγει κάθε μέρα εδώ. Αισθάνομαι άρρωστος και όλο και πιο αδύναμος και

ανίσχυρος. Πήγα στη συνάντηση με τον «Ανδρέα» γύρω στις 15:40 [...] Μου είπε ότι είναι πολύ καλό που θα γίνει ακρόαση και τώρα θεωρεί ότι έχουμε υπόθεση. Χάρη στις προσπάθειες της Έλενας και των δικηγόρων, ελπίζει σε επιτυχία.

Γύρισα στο κελί, πήρα την τηλεκάρτα και πήρα ξανά τηλέφωνο την Έλενα για να της πω τι κατάλαβα από τη συνομιλία με τον «Ανδρέα». Αφού της μίλησα, επέστρεψα στο κελί και κατέρρευσα ψυχικά. Σκεφτόμουν πολλά πράγματα, είχα πολλά σενάρια στο μυαλό μου για τη δυνατότητα να φύγω από εδώ, για το γεγονός ότι μου λείπουν οι φίλοι μου, η οικογένειά μου, τα κατοικίδια μας.

Μου έλειψαν τα πάντα πίσω από αυτούς τους τοίχους, έκλαψα, δεν μπορώ να περιγράψω το συναισθήμα, δεν έχω νιώσει ποτέ κάτι τέτοιο πριν. Από τη μία νιώθω ανίσχυρος και από την άλλη **ελπίζω αυτός ο εφιάλτης να τελειώσει μια για πάντα.**

Είναι 18:00 και ο "Μάριο" έφερε το βραδινό ενώ ήμουν στο ντους, έκανα ντους και έπλυνα μερικά ρούχα. Μπόρεσα να φάω ελάχιστο από τα μαγειρευμένα λαχανικά που πρόσφερε το σωφρονιστικό κατάστημα και γύρω στις 18:30 πήγα στο κυλικείο για να πάρω ένα ψημένο σάντουιτς, για να το φάω αργότερα.

Έμεινα βιώνοντας συναισθήματα κατάθλιψης στο κρεβάτι μέχρι τις 20:00 περίπου, όταν κατέβηκα για να φάω και γύρισα. Γύρω στις 20:30 περίμενα να έρθει ο φύλακας και ήθελα να προσπαθήσω να κοιμηθώ, ήμουν **ψυχικά εξαντλημένος, έκλαιγα συνέχεια** και σκεφτόμουν πολύ. Νιώθω πολύ θλιμμένος, περισσότερο από ποτέ.

Αποκοιμήθηκα **κλαίγοντας**. Νομίζω ότι ήταν 9:30 το βράδυ.

ΤΕΛΟΣ